

Μακεδονικά

Τόμ. 1

Χρονικά Αρχαιολογικά

Χ. Ι. Μακαρόνας

doi: [10.12681/makedonika.9170](https://doi.org/10.12681/makedonika.9170)

Copyright © 2016, Χ. Ι. Μακαρόνας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μακαρόνας Χ. Ι. (2017). Χρονικά Αρχαιολογικά. *Μακεδονικά*, 1, 463–496. <https://doi.org/10.12681/makedonika.9170>

1. ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1939

Ἡ Διεύθυνσις ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Μακεδονικῶν», ὀρμηθεῖσα ἀπὸ τῆς ἐπιτυχῆ ἔμπνευσιν τῆς ἐνημερώσεως τῶν ἀναγνωστῶν ἐπὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐν γένει κινήσεως ἐν Μακεδονίᾳ διὰ τῆς παροχῆς κατ' ἔτος μιᾶς σχετικῆς ἀνασκοπήσεως, προήλθε εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναθέσῃ εἰς ἐμέ τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης.

Τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα βασιζονται ἀφ' ἑνὸς εἰς τὰς πληροφορίες, τὰς ἁπλᾶς μοῦ παρέσχον οἱ ἐκάστοτε ἐρευνηταὶ καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν προσωπικῇ μου ἀντίληψιν, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, κατὰ τὰς ἐπιπτώσεις ἢ συμμετοχῇ μου εἰς ἀνασκαφάς, ἐρεῦνας κ.λ.π. ὑπῆρξεν ἐνεργός. Ἐπιβοηθητικῶς ὁμως ἐλήφθησαν ἐνίοτε καὶ στοιχεῖα ἐξ ἄλλων σχετικῶν δημοσιευμάτων.

Ὡς πρὸς τὰ χρονικὰ ὅρια ἐτέθη ἡ ἀρχὴ τοῦ περιορισμοῦ εἰς τὴν ὕλην τὴν ἐμπιπτούσαν ἐντὸς τοῦ παρελθόντος ἔτους 1939. Ἡ ἀνάγκη ὁμως ἐπαρκεστέρας καὶ εὐρυτέρας πληροφοριακῆς πλαισιώσεως ὠρισμένων περιπτώσεων ἐδημιούργησεν ἀναποφεύκτους παραβάσεις τῆς ἀρχῆς ταύτης μὲ συνέπειαν ἐκάστοτε τὴν ἄλλως ὀζήμιον ἀναδρομὴν. Ἡ παραβάσις ὁμως δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο: Ἀποτελέσματα ἐρευνῶν, ἐμπιπτούσων μὲν εἰς τὸ ἔτος 1938, περὶ τῶν ὁποίων ὁμως δὲν ἔχει γίνεαι λόγος μέχρι τοῦδε εἰς ἄλλα ἰδικὰ μας ἢ ξένα ἐπιστημονικὰ περιοδικά, ἐκρίθη σκόπιμον νὰ ἐκτεθοῦν κατὰ παρεκβασιν εἰς τὴν παρούσαν.

Θὰ ἦτο σημαντικὴ παράλειψις, ἐάν δὲν ἦθελεν ἐξαρθρῆ ἡ προθυμία, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν παράκλησίν μου οἱ ἀρμόδιοι ἐρευνηταί. Ὁ κ. Ejnar Dygve, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγην διεξοδικὰς πληροφορίες μὲ διαφωτιστικὰ σχέδια καὶ φωτογραφίας — αἱ τελευταῖαι ἐλήφθησαν ὑπὸ τῆς ἀρχιτέκτονος κυρίας Ingrid Dygve —, ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Ῥωμαῖος, εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστῶ τὴν ἀλησμόνητον φιλοξενίαν του εἰς τὴν Βεργίναν καὶ τὴν φωτεινὴν του ἐπιτόπιον καθοδήγησιν, ὁ καθηγητὴς κ. Στρ. Πελεκίδης, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπέτρεψε νὰ κάμω χρῆσιν τῶν προκαταρκτικῶν πορισμάτων τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ Σαραπίου, ὁ ἔφορος ἀρχαιοτήτων κ. Ν. Κοτζίᾱς καὶ οἱ φίλοι κ. Μ. Καλλιγᾱς καὶ Μ. Ἀνδρόνικος — ὁ βοηθὸς τοῦ κ. Ῥωμαίου εἰς τὰς ἀνασκαφάς τῆς Παλατίτσας — εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλω πολυτίμους εἰδήσεις καὶ πληροφορίες, θὰ μὲ εὐρουν καὶ ἐδῶ εὐγνωμόνως εὐχαριστοῦνται.

Ὀλίγα λόγια καὶ διὰ τὰς συντομογραφίας τῶν ὁποίων χρῆσις γίνεται εἰς τὴν παρούσαν. Αἴται, καίτοι καθιερωμέναι πλέον, πρέπει νὰ ἐπεξηγηθοῦν:

ΑΕ = Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς.

BCH = Bulletin de Correspondance Hellénique.

BSA = Annual of the British School at Athens.

JdI = Jahrbuch des deutschen archäologischen Instituts.

ΠΑΕ = Πρακτικὰ Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

Α'. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

1. 'Ανασκαφή παρὰ τὸ Σαράπειον

Εἶναι γνωστόν,¹⁾ ὅτι πρὸ εἰκοσαετίας περίπου ὁ Καθηγητὴς κ. Σ. Πελεκίδης, ὀδηγούμενος ἀπὸ τυχαῖα τινα εὐρήματα — προπάντων ἐπιγραφάς —²⁾ ἀνεῦρε καὶ ἀνέσκαψε κατὰ τὸ μέσον περίπου τῆς διαγωνίου Βαρδαρίου³⁾ τὸ ἱερὸν τῶν Αἰγυπτίων θεῶν, ἥτοι μικρὸν ναὸν «ἐν παραστάσιν» ἢ πρόστυλον, τμήμα στοᾶς καὶ διάφορα ἄλλα κτίσματα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1939, ἀνασκαπτομένου τοῦ εἰς ὀλίγων μέτρων ἀποστασιν καὶ πρὸς τὰ ΝΑ τοῦ ναοῦ τούτου κειμένου οἰκοπέδου τοῦ ἐμπορίου Σωτ. Βασίλογλου, ἀνευρέθησαν καὶ ἄλλα κτίσματα τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ἀνήκουν εἰς τὸ ἴδιον ἱερὸν. Τὸ σημαντικώτερον ἐκ τῶν κτισμάτων τούτων ἦτο οἰκίδιον μῆμα 11×8 μ. περίπου, ἀποτελούμενον ἐξ ἐνὸς μικροῦ προδόμου ἢ νάρθηκος καὶ μῆς αἰθούσης, κλειομένης πρὸς Β ὑπὸ μικρᾶς κόγχης. Ἡ τοιχοδομία ἀπλὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων, συνισταμένη ἐξ ἀργῶν λίθων καὶ ἀσβεστοκονιάματος διακοπτομένη ὅμως ἀπὸ ἐπαλλήλους ὀριζοντίους ζώνας ἐκ τριῶν σειρῶν ὀκτὺ πλίνθων. Τὸ δάπεδον ἦτο κεκοσμημένον διὰ μαρμαροθετήματος, ἀποτελούμενον ἐκ μικρῶν ἀκανονίστων τεμαχίων πολυχρῶμων πλακιδίων, σχηματίζοντων διάκοσμον ἐξ ἀπλῶν γεωμετρικῶν σχημάτων. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ πρὸ τῆς κόγχης, κλειστῆς μέχρις ὕψους 2 περίπου μ., ὑπῆρχε κτιστὸν «πεζούλι», τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε πιθανῶς ὡς ἱερὰ τράπεζα, (διότι ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς περὶ λατρευτικοῦ κτηρίου).

Διάφοροι ἐνδείξεις ἀναμφισβήτητοι, ἥτοι τὸ πλῆθος τῶν ἀναθηματικῶν μνημείων — γλυπτῶν καὶ ἐπιγραφῶν — καὶ ἰδίως ἡ ὑπόγειος κρύπτη, ἡ εὐρεθεῖσα ὑπὸ τὸ κτήριο, πείθουν ὅτι τοῦτο ἦτο μικρὸς ναὸς (aedicula), ἀνήκων εἰς τὴν λατρείαν τοῦ κύκλου τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

Ἡ κρύπτη, ἥτις φαίνεται ὅτι ἦτο τόπος μυστικῆς λατρείας, ἀπετελεῖτο ἐξ ἐνὸς ἐπιμήκους θαλάμου καμαροσκεπάστου, κειμένου κάτωθι ἀκριβῶς καὶ κατὰ μῆκος τοῦ νάρθηκος τῆς aedicula, καὶ ἐνὸς δρόμου σηραγγοειδοῦς, ἀνοίγματος 1 μ. καὶ μήκους 10 μ. περίπου. Οὗτος ἐπεκοινῶνει μετὰ τοῦ θαλάμου διὰ τοξωτοῦ ἀνοίγματος, κειμένου ἐπὶ τῆς Β (μακρᾶς) πλευρᾶς αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ Δ ἄκρον τῆς, ἦγε δὲ παραλλήλως πρὸς τὸν Δ τοῖχον τοῦ ὑπερκειμένου κτηρίου καὶ κατέληγε εἰς κλίμακα ἐξόδου, κειμένην παραπλεύρως τῆς κόγχης. Ὁ θάλαμος, δηλ. ἡ κυρίως κρύπτη, εἶχε διαστάσεις $4 \times 1,60$ μ. περίπου. Κατὰ τὸ μέσον τῆς Α πλευρᾶς ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑπῆρχε κόγχη, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἀνδριυμένη ἐπὶ μαρμαρίνου βάθρου⁴⁾ μικρὰ ἐρμαϊκὴ στήλη πωγωνοφόρου θεοῦ ἀρχαϊζούσης τέχνης. Τὸ δάπεδον τῆς κρύπτης δὲν ἦτο ἰδιαιτέρως ἐπεστρωμένον, ἀπέειχε δὲ ἀπὸ τὸ δάπεδον τοῦ ὑπερκειμένου ναοῦ $2\frac{1}{2}$ περίπου μέτρα.

1. BCH 45 (1921) σ. 540 (Chronique des fouilles).

2. Πρβ. Σ. Πελεκίδης, 'Απὸ τὴν πολιτεία καὶ κοινωνία τῆς ἀρχαίας Θεσσαλονίκης (= Παράρτημα τοῦ 2ου τόμου τῆς 'Επιστημονικῆς 'Επετηρίδος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς [τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης], ἐν Θεσσαλ. 1934) σελ. 4 κ. ἐ.

3. 'Ετσι καλεῖται ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα ἐκ τοῦ διοικητηρίου πρὸς τὴν πλατεῖαν Βαρδαρίου.

4. Τὸ βάθρον ἔφερε καὶ ἐπιγραφὴν, ἡ ὁποία λόγῳ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὑγρασίας ἐπὶ τοῦ εὐθρίπτου μαρμάρου εἶχεν ἀφανισθῇ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἡ διαφορὰ τῆς τοιχοδομίας τῆς κυρίως κρύπτης (κονίαμα ἀπλοῦν ἄνευ ἀσβέστου) παρέσχε σαφῆ τεκμήρια ὅτι ὁ ναῖσκος, καθὼς καὶ ὁ σπαραγγοειδὴς δρόμος, ἦσαν μεταγενέστεροι. Φαίνεται δηλ. ὅτι εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ὑπῆρχε μόνον ἡ κρύπτη, ἀργότερα δὲ ἐκτίσθη ἐπ' αὐτῆς ὁ ὑπερκείμενος ναῖσκος καὶ ὁ δρόμος τῆς ἐξόδου.

Ἡ εἰσοδος τῆς κρύπτης εὐρέθη κλεισμένη ἄνω διὰ μαρμαρίνων πλακῶν, γεγονὸς σημαίνει ὅτι οἱ μεταγενέστεροι χριστιανοὶ ἐσεβάσθησαν ἐδῶ τὰ μνημεῖα τῆς παλαιᾶς λατρείας. Συνέπεια εὐτυχῆς τοῦ γεγονότος τούτου ἦτο ὅτι καὶ ὁ δρόμος καὶ ἡ κρύπτη εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν καταστάσεων, ἀδιатάρκτοι καὶ ἄνευ ἐπιχώσεως. ¹⁾

Πρὸς Β καὶ πρὸς Α τοῦ ναῖσκου εὐρέθησαν καὶ ἄλλα κτίσματα δευτερευούσης σημασίας, συνιστάμενα ἐκ μικρῶν θωματίων καὶ ἀνήκοντα βεβαίως εἰς τὸ ἱερόν.

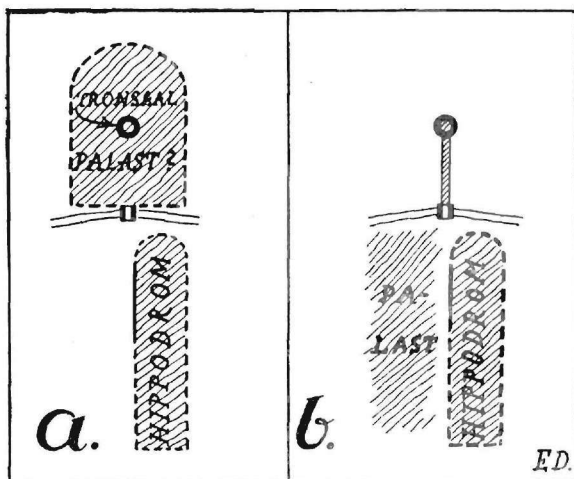
Ἡ ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως τῶν σημαντικῶν τούτων εὐρημάτων ὑπέκυψε πρὸ τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν, αἵτινες θὰ ἀνῆρχοντο εἰς πλέον τῶν δύο ἑκατομμύρια δραχμῶν, ἐάν ἐνηργοῦντο ἀπαλλοτριώσεις κλπ. Ἡ ζωὴ μιᾶς συγχρόνου πόλεως, ὡς ἡ Θεσσαλονίκη, δημιουργεῖ ἐνίστε δυσμενεῖς καὶ ἀδυσωπῆτους ὁρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι μὲν λυπηρόν, ἀλλ' ἀναπόφευκτον νὰ ὑποχωρῇ τὸ ἀρχαιολογικὸν συμφέρον. Ὅλα τὰ κινητὰ εὐρήματα μετεφέρθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον Θεσσαλονίκης. Εὐρέθησαν δὲ κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας 35 περίπου ἐπιγραφαί, ἐξ ὧν μερικαὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαι καὶ συμβάλλουσαι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς λατρείας τῶν Αἰγυπτίων θεῶν ἐν Θεσσαλονίκη. Ἰδιαιτέρας μνείας ἀξίον εἶναι ἔν ἐπίγραμμα ἀναθηματικὸν καλοῦ ποιητοῦ τοῦ α' π. Χ. αἰῶνος, ἀποτελούμενον ἐκ πέντε ἐλεγειακῶν διστίχων. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐπιγράμματος εἶναι χαραγμένον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώστου ἄλλοθεν ποιητοῦ Δ α μ α ῖ ο υ. Εὐρέθησαν ἐπίσης μία κεφαλὴ ἀγάλματος Σαράπιδος καὶ μία πιθανῶς Ἰσίδος, ἀμφότεραι καλῆς τέχνης ἑλληνιστικῶν χρόνων, κεφαλὴ γυναικὸς ῥωμαϊκῶν χρόνων καλῆς διατηρήσεως, ἀκέφαλον ἀγαλμάτιον Ἀρποκράτους, ἀκέφαλον ἐπίσης ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης - Ὁμονοίας τοῦ 182 μ. Χ. (κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν: "Ε τ ο υ ς Δ Ι C σ ε β α σ τ ο υ"), ²⁾ ἀγαλμάτιον ἀκέφαλον θεᾶς καθήμενης τοῦ γνωστοῦ τύπου Ἰσίδος - Κυβέλης, μικρόν Ἑκαταῖον, τὸ ἄνω ἡμισυ ἀγαλματίου ἱερέως ἢ μύστου (;), ἐπιμελεστάτης ἐργασίας καὶ καλῆς τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων καὶ ἄλλα τινὰ γλυπτὰ μικροτέρας σημασίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἀξίζει νὰ μνημονευθῇ ἰδιαιτέρως ἔν ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν ἐνεπίγραφον Ὁ σ ε ῖ ρ ι δ ι Μ ὺ σ τ ε ι καλῆς τέχνης τοῦ τέλους τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς: ἐντὸς πεδίου κλειομένου διὰ ναοειδοῦς κατασκευῆς, ἥτοι διὰ δύο παραστάδων καὶ ἀετώματος, εἰκονίζεται βωμὸς εἰς τὸ μέσον, περίξ δ' αὐτοῦ τρεῖς μορφαί, ὧν ἡ πρὸς δεξιὰ σπένδει πρὸ τοῦ βωμοῦ.

1. Ὁ συντάκτης τῶν γραμμῶν τούτων, συνεπιβλέπων μετὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Πελεκίδου εἰς τὰς ἐργασίας καὶ κατελθὼν εἰς τὴν κρύπτην εὐθὺς ὡς αὕτη ἠνοιχθῇ, εὐρέθη πρῶτος ἐνώπιον τοῦ ἀπροσδοκῆτου καὶ μυστηριωδῶς ὑποβλητικοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ζωὴ συγκίνησιν τοῦ ἰδίου ἀπὸ τὸ ἐξαφνικὸν ἀντίκρουσμα τῆς ἀγαθῆς μορφῆς τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία σχεδὸν ἐζωντάνευε ἀπὸ τὸ σαλεῖον ἀμυδρὸν φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ φανοῦ, θὰ μείνῃ ἀσφαλῶς ἀληθινή.

2. Ἡτοι 214. Ἀρχὴ τῆς χρονολογίας ταύτης λαμβάνεται τὸ ἔτος τῆς ἀκτιακῆς μάχης. Ὁθεν 214 — 32 = 182 μ. Χ.

2. Ἀνασκαφαὶ περὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον καὶ τὴν Καμάραν

Προτὸυ ἐκτεθοῦν τὰ πορίσματα τῶν ἀνασκαφικῶν τούτων ἐργασιῶν εἶναι ἀνάγκη ὁ ἀναγνώστης νὰ πληροφωρηθῇ δι' ὀλίγων τῶ ἱστορικῶν τῶν περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν ὡς ἀφορμαὶ εἰς τὴν ἀνάληψιν τοῦ σημαντικωτάτου τούτου διὰ τὴν ἀρχαίαν τοπογραφίαν τῆς Θεσσαλονίκης ἔργου.

Εἰκ. 1. Ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ περὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον κ. ἄ.
 α: Σχηματικὴ δῆλωσις τῆς παλαιότερας θεωρίας ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἀνακτόρου. β: Σχῆμα ἐκφράζον τὰ δεδομένα τῶν ἀνασκαφῶν

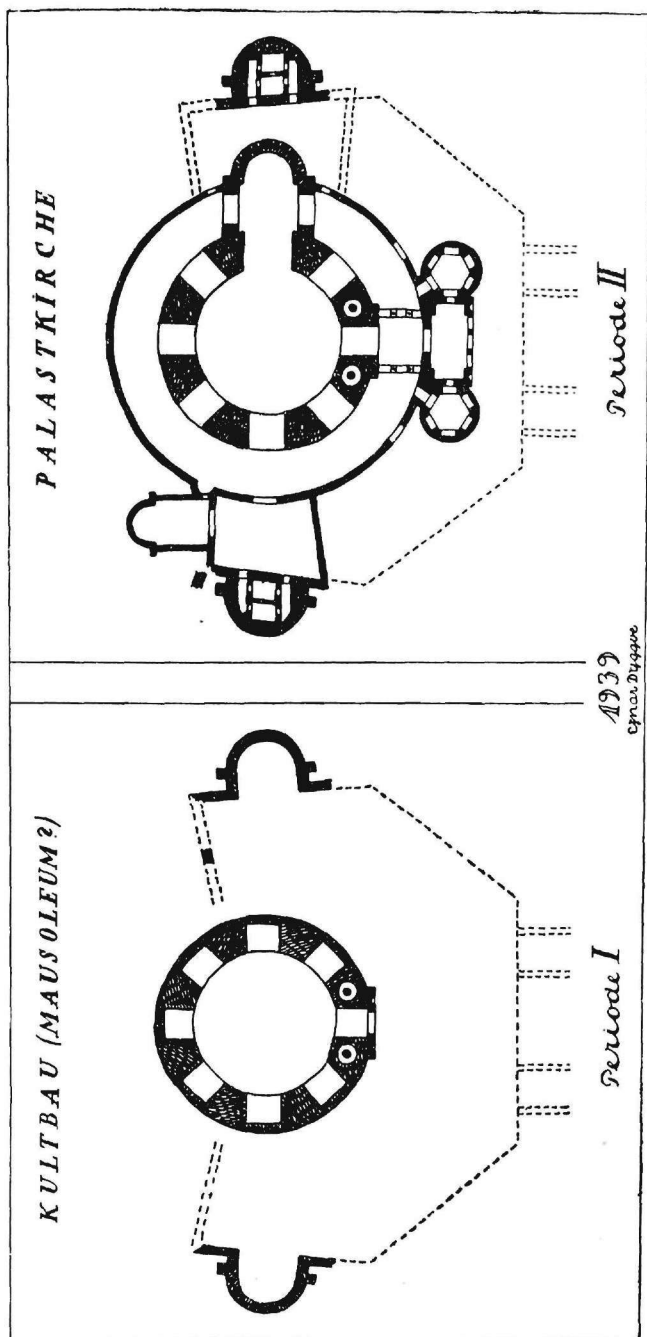
beck, ἀρχαιολόγος, καὶ H. Johannes, ἀρχιτέκτων, ἐντεταλμένοι ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀνέλαβον κατόπιν ἀδείας τοῦ ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἑθν. Παιδείας ἐρεύνας ἐν σχέσει πρὸς τὸ θριαμβευτικὸν τόξον τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Καμάρα», ἀποσκοπούσας τὴν νέαν μελέτην καὶ διαπραγματεύσιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης μνημείου.¹⁾ Τότε ἐγεννήθη ἡ σκέψις εἰς τοὺς Alföldi καὶ Schönebeck, ὅτι ἡ Καμάρα ἀπετέλει πιθανῶς τὴν κυρίαν εἴσοδον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου, τὸ ὁποῖον θὰ εὑρίσκετο πρὸς Β αὐτῆς περὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον. Αὐτὸ τοῦτο τὸ κυκλοτερές κτήριο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἡ λεγομένη Ῥοτόντα, κείμενον εἰς τὸ κέντρον — κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην — θὰ ἀπετέλει τὴν αἵθουσαν τοῦ θρόνου τοῦ ἀνακτόρου. (Εἰκ. 1α). Οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἀπετάθησαν εἰς τὸν κ. Dyggve,²⁾

1. Ἡ ἔκδοσις τοῦ σχετικοῦ ἔργου παρασκευάζεται ἐν Βερολίνῳ ὑπὸ τοῦ Γερμ. Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου.

2. Ὁ κ. Ejnar Dyggve, ἀρχιτέκτων καὶ ἀρχαιολόγος, Maître de Conférences εἰς τὴν Γλυπτοθήκην Ny Carlsberg, μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν καὶ Γραμμάτων καὶ τῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Κοπεγχάγης, θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πλέον εἰδικούς εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς περιόδου ταύτης. Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰργάσθη καὶ ἄλλοτε, συμμετασχὼν εἰς τὰς ἑλληνοδανικὰς ἀνασκαφὰς τῆς Καλυδῶνος. Ἐκ τῆς συνεργασίας του ἐκείνης προέκυψε τὸ λαμπρὸν βιβλίον:

Αἱ ὑποθέσεις τῶν παλαιότερων καὶ νεωτέρων ἐρευνητῶν ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ κτισθέντος κατὰ τὴν παράδοσιν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς τετραρχίας δὲν ἐστηρίζοντο εἰς βάσιμα δεδομένα. Τὸ ζήτημα ἐτέθη ἐκ νέου ἐπὶ τάπητος ὑπὸ τῶν Alföldi καὶ Schönebeck κατὰ τὸ 1935 ὑπὸ ἐντελῶς νέαν ἄποψιν, ἥτις ἔμελλε νὰ ἔχῃ ἐπιτυχεῖς συνεπείας, ἂν καὶ ἀντιθέτους ἀπὸ τὰς ἀρχικὰς ὑποθέσεις τῶν ἐν λόγῳ ἐπιστημόνων. (Πρβ. εἰκ.1.)

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ Οὐγγρος καθηγητὴς τῆς ἱστορίας A. Alföldi καὶ οἱ Γερμανοὶ H. v. Schöne-

ΕΙΣ. 2. Κατόψεις του Ἁγ. Γεωργίου κατά τὴν εὐδοκλατικὴν περίοδον (I) καὶ κατὰ τὴν χριστιανικὴν (II), ὅτε διεσφιδμίσθη εἰς ἐκκλησίαν

ἵνα οὗτος ἀναλάβῃ ἀνασκαφικὰς ἐρεῦνας πρὸς διευκρίνισιν τοῦ ζητήματος. Κατόπιν τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο ἡ ἀρχαιο. λογικὴ ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἑθν. Παιδείας ¹⁾ αἱ ἀνα-

Εἰκ. 3. Ἀνασκαφὴ τῆς παρὰ τὴν Καμάραν αἰθούσης μετὰ τὸ ψηφιδωτὸν δάπεδον

σκαφαὶ ἐπραγματοποιήθησαν μετὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν κυρίως τῶν δανικῶν ἰδρυμάτων Rask - Oersted καὶ Carlsberg. ²⁾ Αἱ ἐργασίαι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Dyggve ἤρχισαν τὸν Μάρτιον καὶ ἔληξαν κατὰ τὰ τέλη Ἰουνίου τοῦ 1939, ἔλαβον δὲ μέρος εἰς αὐτάς, ἐκτὸς τῶν ἐπιστημόνων οἱ ὅποιοι συνέλαβον

Dyggve-Poulsen-Rhomaïos, Das Heroon von Kalydon, Koebenhavn 1934 (= Mémoires de l'Académie Royal des Sciences et des Lettres de Danemark, Sect. des Lettres, Serie 7, t. IV, no 4).

1. Ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ἐπέδειξαν ἐπίσης τὸ Γερμανικὸν Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτοῦτον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων τῆς Οὐγγαρίας.

2. Τὸ Ἰδρυμα Carlsberg πρὸ ἡμίσεος αἰῶνος περίπου εἶχε χρηματοδοτήσει καὶ τὰς εἰς τὴν Καμάραν ἐργασίας τοῦ Δανοῦ ἀρχαιολόγου Kinch. (Βλ. K. F. Kinch, L'arc de triomphe de Salonique, Paris 1890).

την αρχικὴν ἰδέαν, τρεῖς Οὐγγροὶ καὶ δύο Δανοὶ κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα.

Ἐπειτα ἀπὸ ἑξ ἑβδομάδων ἐργασίας, συνισταμένας εἰς ἐρευνητικὰς τομὰς, κατέστη δυνατόν νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὸ τεθὲν ζήτημα, διαπιστωθέντος ὅτι τὸ κυκλικὸν κτήριο τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἦτο κλειστὸν ἀνεξάρτητον κτίσμα ἐντὸς μικροῦ τεμένου καὶ ὅτι τὸ ἀνάκτορον ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ ἄλλαχοῦ, πρὸς νότον τῆς Καμάρας καὶ τῆς δι' αὐτῆς διερχομένης μεγάλης ὁδοῦ. Ἐδῶ, κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τῆς περιοχῆς ταύτης, παραλλήλως πρὸς

Εἰκ. 4. Μέρος τῆς παρὰ τὴν Καμάραν αἰθούσης μετὰ τὸ ψηφιδωτὸν δάπεδον

τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἦσαν γνωστὰ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν λείψανα ὑπογείων καμαρῶν, αἱ ὁποῖαι τώρα χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀποθήκαι ἰδιωτικῶν οἰκίων. Ὁ Cousinéry κατὰ τὸ 1831 καὶ ἀργότερα ὁ Tafrafi εἶχον συσχετίσει τὰ λείψανα ταῦτα πρὸς τὸν Ἱππόδρομον. Ἐπιπροσθέτως κατὰ τὰς ἐργασίας τοῦ 1935 οἱ Schönebeck καὶ Johannes ἀσχοληθέντες διεξοδικώτερον, ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐνδείξεων, — ἂνευ δηλ. σκαφικῶν ἐργασιῶν — ἐχρονολόγησαν τὰ λείψανα ταῦτα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς τετραρχίας. Τὰς ἀνωτέρω ἀπόψεις, ὅτι δηλ. ἦτο ὀρθὴ ἡ παλαιὰ θεωρία περὶ Ἱπποδρόμου, ἤλθον νὰ ἐπικυρώσουν τὰ ἀρχαιολογικὰ τεκ-

μήρια, τὰ παρασχεθέντα ἐκ τῶν δοκιμαστικῶν τομῶν τοῦ 1939. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκ τῆς συσχετίσεως ὄλων αὐτῶν τῶν παρατηρήσεων ἀφ' ἑνὸς μὲν καθωρίσθη κατὰ τρόπον ἀναμφίβολον ἡ θέσις τοῦ ἵπποδρόμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπεκλείσθη ἡ πρὸς Β τῆς Καμάρας θέσις τοῦ ἀνακτόρου, ὡς ἀρχικῶς εἶχε προταθῇ, ὁ κ. Dyggve ἐσκέφθη, ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὴν διαθέσιμον ἔκτασιν πρὸς Δ τοῦ ἱπποδρόμου, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποθετικὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας εἶχον κάμει οἱ παλαιοὶ γνώσται τῆς τοπογραφίας τῆς Θεσσαλονίκης Βαρῶνος de Beaujour (1800) καὶ Clarke (1813).

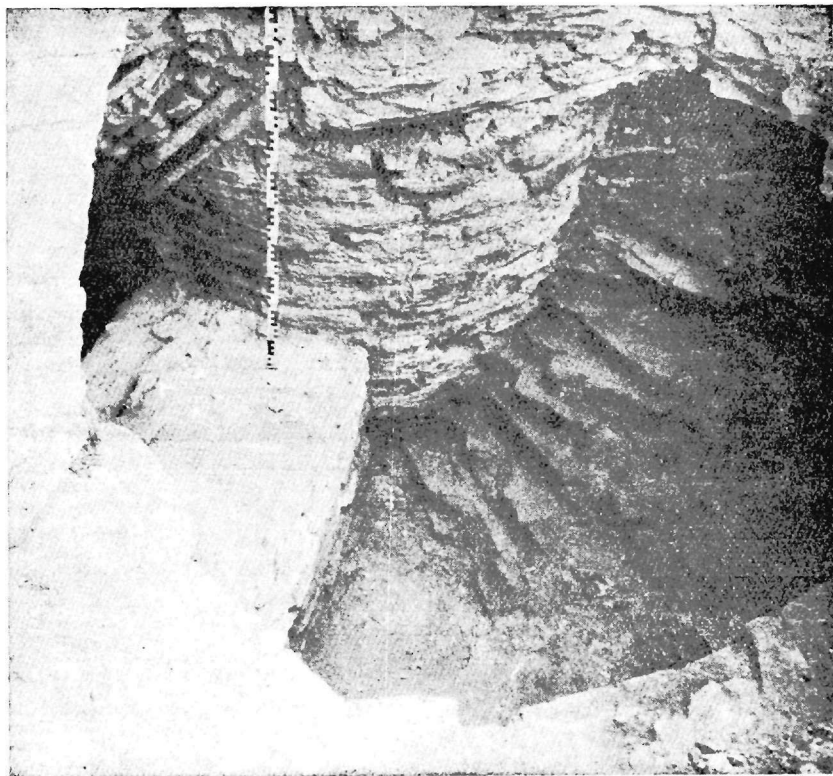

Εἰκ. 5. Τμήμα ψηφιδωτοῦ δαπέδου τῆς παρὰ τὴν Καμάραν μεγάλης αἰθούσης

Εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν κατέστη δυνατόν νὰ προσδιορισθοῦν κατ' ἀραιὰ διαστήματα καὶ μέ σταθερῶς ἀντιστοιχοῦντα προσανατολισμὸν μεγάλα δάπεδα ἐπεστρωμένα διὰ μωσαϊκῶν καὶ ἄφθονα ὑπολείμματα βαρέων τοίχων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀναχθοῦν εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐκτίσθη ἡ Καμάρα. Αὐτὰ καὶ ἄλλαι ἐνδείξεις δημιουργοῦν τὴν πιθανότητα τῆς ὑπάρξεως ἑνὸς πολὺ ἐκτεταμένου οἰκοδομήματος εἰς τὴν θέσιν αὐτήν.

Ἐκ τῶν ἐρευνῶν λοιπὸν δὲν ἐξήχθη μόνον τὸ σημαντικὸν ἀρνητικὸν συμπέρασμα, ὅτι τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον δὲν ἔκειτο περὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον, ὡς εἶχον ἀρχικῶς ὑποθέσει οἱ Alföldi καὶ Schönebeck, ἀλλὰ καὶ τὸ θετικόν, ὅτι δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἀνακτόρου πλησίον τοῦ ἱπποδρόμου. (Εἰκ. 1b). Μὲ αὐτὰς τὰς ἀπόψεις ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἡ παλαιὰ παράδοσις, ἡ προσαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Tafrali, καθ' ἣν τὸ ἀνάκτορον εἶχε στενὴν σχέσιν μὲ τὸν ἱππόδρομον.

Ἐν τῷ μεταξύ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον κέντρον τὸν ἄξονα Καμάρας - Ἁγίου Γεωργίου ἐπετεύχθη νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἄξονος τούτου ὠδῆγει μία μνημειωδὴς μεγαλοπρεπὴς ὁδὸς πρὸς τὸ κυκλικὸν κτήριον (ρότόν-ταν). Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, ἀναμφιβόλως Ἰδρυμα ἱερὸν — αὐτοκρατορικὸν μαν-σωλείον; — ¹⁾ ἀπετέλει κέντρον τεμένους, φέροντος διακοσμητικὰς κόγχας ἐν-θεν καὶ ἔνθεν κατὰ τὸν ἐγκάρσιον ἄξονα. (Εἰκ. 2, 1.)

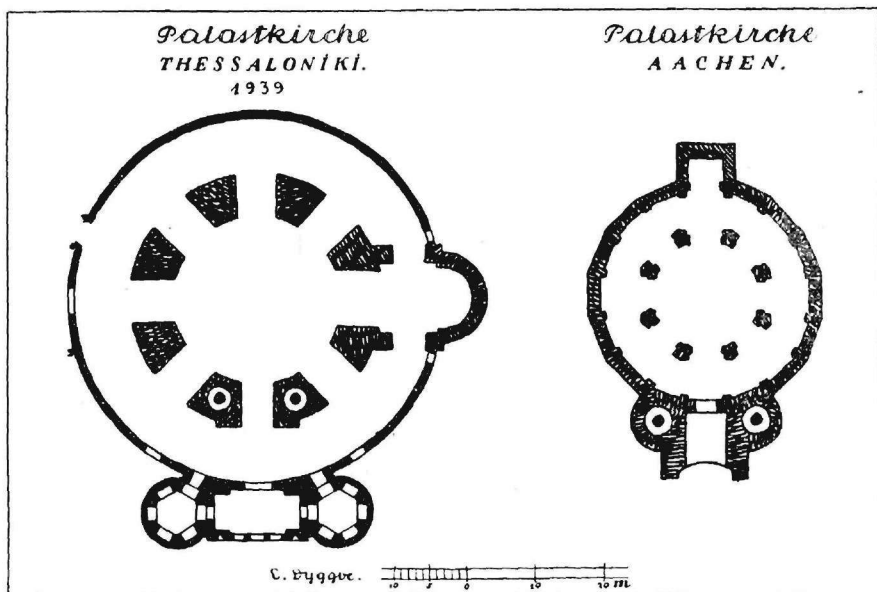

Εἰκ. 6. Κλίμαξ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς προχριστιανικῆς ἐποχῆς, ἀποκαλυφθεῖσα ὑπὸ τὸ βυζαντινὸν δάπεδον

Πρὸς Ν τῆς Καμάρας καὶ με ἄμεσον σχέσιν πρὸς αὐτὴν ἀνεκαλύφθη με-γάλη αἵθουσα με πολυτελεῆς μωσαϊκὸν δάπεδον. (Εἰκ. 3-5.) Προηγουμένως ἤδη ὁ Johannes, ἐνεργῶν δοκιμαστικὰς ἐρεῦνας, εἶχε προσκρούσει εἰς μίαν ἄκραν τοῦ δαπέδου τούτου, ἡ ὁποία ἐπεκοινῶνει πρὸς τὸ τόξον με ἄνοιγμα θύρας. Αἱ νέαι ἐρευναι ἔδειξαν ὅτι πρόκειται περὶ οἰκοδομήματος μεγάλων διαστά-

1. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, παρατηρεῖ ὁ κ. D., θὰ ἀπετέλει ἐνίσχυσιν τῆς θεωρίας τοῦ Koethe (JdI 1933. σελ. 185 κ. ἑ.). Ὅποσδήποτε — σημειῶναι — ἡ χρονολόγησις τῆς ροτόν-τας ὑπὸ τοῦ Hénard (BSH 44 [1920] σ. 18) εἶναι ἡ ὀρθή.

σεων, 43×18 μ., εις τὸ ὁποῖον ὠδήγει ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ἀνακτόρου εὐρεῖα κλίμαξ· ἐντεῦθεν διὰ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἀνοίγματος θὰ διέβαινέ τις εἰς τὸ τόξον καὶ ἐκεῖθεν δι' ἀντιστοίχου μνημειώδους θύρας — ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἴσως δυνατόν νὰ ἐκλείετο διὰ θυροφύλλων — θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ κυκλικὸν κτήριον. Πρέπει νὰ σημειωθῇ τὸ ἀποδεδειγμένον γεγονός· ὅτι ὁ ἄξων τοῦ τόξου καὶ τῆς ὁδοῦ συμπίπτει πρὸς τὸν κύριον ἄξονα τῆς ῥοτόντας. ¹⁾ Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνδέεται ὀργανικῶς ἡ ἀρχιτεκτονικὴ διάταξις τοῦ κυκλικοῦ θρησκευτικοῦ οἰκοδομήματος καὶ τοῦ ἀνακτόρου.

Εἰκ. 7. Ἀντιβολὴ τῶν κατόψεων τοῦ εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν διαρρυθμισθέντος κτηρίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (ἀριστερὰ) καὶ τοῦ ἀνακτορικοῦ ναοῦ τοῦ Aachen (δεξιὰ)

Αἱ πολλὰι τάφροι τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ 1939, αἱ ὁποῖαι ἐν συνόλῳ εἰς μῆκος ὑπερέβησαν τὰ 400 μ., ἔδειξαν σαφῶς ὅτι τὸ μέγα τοῦτο κτηριακὸν συγκρότημα ἐκτίσθη εἰς ἔδαφος παρθένον. Τότε δηλ. πρώτην φορὰν ἰδρύθησαν οἰκοδομαὶ εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τῆς πόλεως.

Ὅλον αὐτὸ τὸ κτηριακὸν συγκρότημα φαίνεται ὅτι ἀργότερα κατὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς χρόνους προσηρμόσθη κατ' ἐξάιρετον τρόπον πρὸς τὸ κυκλικὸν κτήριον, τὸ ὁποῖον περὶ τὸ 400 ἐπεξετάθη καὶ μετεσχηματίσθη εἰς τὸ μέγα σύνθετον οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποίου ἡ κάτοψις φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα 2, II. Ἡ κυρία εἴσοδος τοῦ κτηρίου ἐξηκολούθει νὰ εἶναι ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν πα-

1. Πρῶτος ὁ Hénard κατὰ τὸ 1918 διεπίστωσε τὴν σύμπτωσιν αὐτὴν τῶν ἀξόνων (BCH 44 [1920] σελ. 6). Ἐν γένει — τονίζει ὁ κ. D. — αἱ προηγηθεῖσαι ἐργασίαι τοῦ Hénard, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν ἡμιτελεῖς, καὶ αἱ παρατηρήσεις του, μερικαὶ τῶν ὁποίων ἐπαληθεύονται τώρα, ὤψηρξαν χρησιμώταται εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ 1939.

λαιοχριστιανικὴν ἐποχὴν πρὸς τὸ ΝΔ μέρος, ἡ δὲ μνημειώδης ὁδὸς ἡ ἄγουσα ἐκ τῆς Καμάρας πρὸς τὸν Ἅγιον Γεώργιον διτηρήθη. Ἐκ τῶν δύο τούτων διαπιστώσεων ὁ κ. Dyggve θεωρεῖ δυνατόν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ μέγας καὶ πολυτελὴς ναός, ὁ διασκευασθεὶς καὶ ἐπεκταθεὶς περὶ τὸν πυρῆνα τοῦ ἀρχαιοτέρου κυκλικοῦ εἰδωλολατρικοῦ οἰκοδομήματος, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκκλησία τοῦ ἀνακτόρου.

Τὸ ἀρχικὸν κυκλικὸν οἰκοδόμημα καὶ ἡ μετασκευὴ του εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν μεταγενεστέρων κυκλικῶν ναῶν. Δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ ἀνακτορικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀποτελεῖ τὸν χαρακτηριστικὸν πρόδρομον τοῦ κυκλικοῦ τρόπου οἰκοδομῆς, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύεται μὲ τὸν San Vitale τῆς Ῥαβέννας, τὸν San Donato τῆς Ζάρας (Δαλματία) ἢ μὲ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Καρολομάγνου εἰς τὸ Aachen. (Πρβ. εἰκ. 7).

3. Ἀνασκαφὴ Ἀγίας Σοφίας

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ἐσυνέχισε καὶ κατὰ τὸ 1939 τὰς περὶ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν ἀνασκαφὰς διὰ τοῦ κ. Μαρ. Καλλιγᾶ.¹⁾ Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατέστη δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι παραλλήλως πρὸς τὸν Ν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας βαίνει παλαιότερος τοῖχος, ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν ὀλίγων ὑπολειμμάτων τῆς διακοσμήσεώς του καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς τοιχοδομίας του φαίνεται νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Μέχρι τοῦδε τοῦ τοίχου τούτου ἐβεβαιώθη 56 μέτρων μήκος. Εἶναι δύσκολον νὰ καθορισθῇ ὁ χαρακτήρ τοῦ μεγάλου τούτου οἰκοδομήματος, διὰ τοῦτο ὁ κ. Καλλιγᾶς περιορίζεται νὰ ὑποθέσῃ μόνον, ὅτι πρόκειται περὶ δημοσίου ἀπλῶς κτηρίου. Ὅταν ἐθεμελιούτο ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας ὁ τοῖχος οὗτος δὲν κατεστράφη ἐντελῶς. Τούναντιον φαίνεται ὅτι μέχρις ὠρισμένου ὕψους ἐχρησίμευεν ὡς ἀνάλημμα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν χωμάτων. Ὅτι δὲ τοῦτο ἦτο ἀναγκαῖον φαίνεται ἐκ τῆς δυσαναλόγως μεγάλης διαφορᾶς βάθους τοῦ δαπέδου τοῦ παρακειμένου ἐξαγώνου ῥωμαϊκοῦ κτηρίου.²⁾ Ἡ ἀστάθεια τῶν ἰζηματωδῶν χωμάτων ἐπὶ τοῦ χώρου ἔνθα ὠκοδομήθη ὁ ναὸς ἐξηγεῖ καὶ τὴν μεγάλην προφύλαξιν ἣτις ἐλήφθη κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν θεμελίων, κτισθέντων καὶ ἄλλων τοίχων ὑποστηρίξεως, πέντε τῶν ὁποίων εὐρέθησαν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευράν.

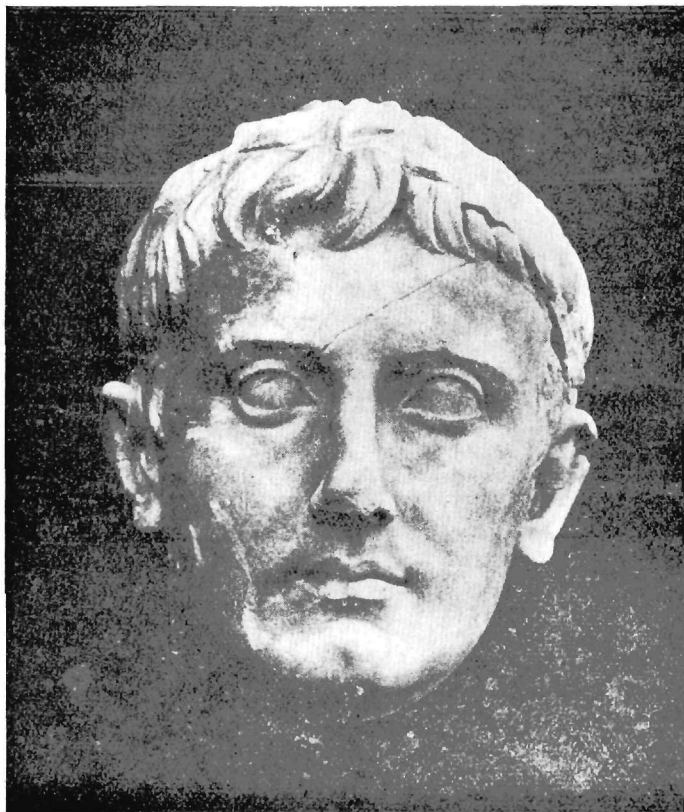
Ὁ ἀνωτέρω μέγας τοῖχος τοῦ 4ου αἰῶνος ἐβεβαιώθη ὅτι πρὸς δυσμὰς φθάνει πέραν τοῦ νεωτέρου τουρκικοῦ προστύλου. Παρὰ τὸ τελευταῖον εὐρέθη τμήμα τοῦ τοίχου τούτου φέρον καλὸν κονίαμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου γραπτῶς καὶ κατὰ μίμησιν πολυχρῶμων μαρμάρων εἰκονίζονται ὀρθοστάτης καὶ βάσεις κιόνων. Ἡ διακόσμησις αὕτη εἶναι ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα, διότι εἶναι μοναδικὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ δημοσίου κτηρίου αὐτῆς τῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν παρὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευράν τοῦ ναοῦ ἀνασκαφὴν ἀπεκαλύφθη τὸ ἀνοιγμα ἀρκετὰ εὐρείας καμάρας (ὕψ. 3,50 μ.), ἣτις ὡδήγει εἰς τὸ λεγόμενον τώρα «Ἀγίασμα τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου», τὸ κείμενον παρὰ τὸ ῥωμαϊκὸν ἐξαγώνον κτήριο. Ὅτε εἶχεν ἀνασκαφῇ τὸ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ

1. Πρβ. ΠΑΕ 1936 σελ. 111 - 118, 1938, σ. 67 - 75.

2. Πρβ. ВСТ 46 (1922) Chronique des fouilles σ. 527 καὶ 526 fig. 12.

καθηγητοῦ κ. Στρ. Πελεκίδη τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς καμάρας ἐφαίνετο *κάτωθεν*,¹⁾ ἦτο ὅμως ἄγνωστον ἀπο ποῦ ἤρχιζε ἡ καμάρα αὕτη. Τώρα ἀναμφιβόλως βεβαιοῦται ἡ σχέσις τῆς κρύπτης (δηλ. τοῦ λεγομένου Ἁγιάσματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου) μετὰ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Σημειωτέον ὅτι ὁ τρόπος τῆς τοιχοδομίας τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος καμάρας εἶναι ὅμοιοι (πλίνθοι αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ κοίμαμά των παρέχουν μορφὴν πριονοειδῆ ὁρώμεναι πλυσίως).

Εἰκ. 8. Κεφαλὴ ἀγάλματος Αὐγούστου, εὐρεθέντος ἐν Θεσσαλονίκῃ

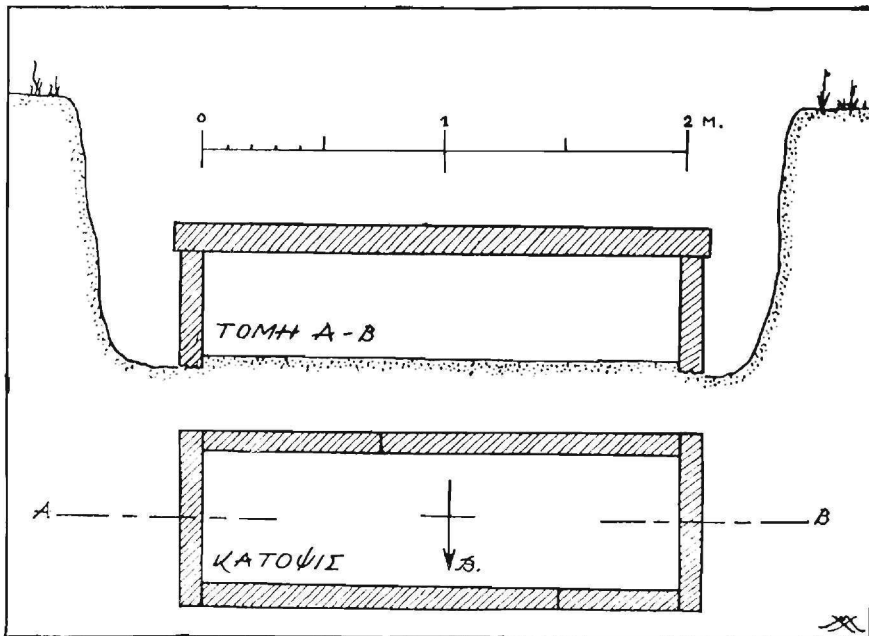
Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀποκαλυφθὲν ἄνοιγμα τῆς καμάρας εὐρέθη τοῖχος, ἀφῆνων μίαν πολὺ στενὴν εἴσοδον, ὀλίγα ἑκατοστόμετρα κάτωθι τοῦ βυζαντινοῦ ἐπιπέδου τῶν χωμάτων.

Κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν εὐρέθησαν ἀρκετὰ τεμάχια χαλκίνης ἀλύσεως πολυκανδήλου, χωριζομένης κατὰ διαστήματα ὑπὸ σταυρῶν, σχηματι-

1. Ἀργότερα διὰ νὰ στερεωθῇ τὸ ὑπερκείμενον κράσπεδον τῆς ὁδοῦ ἐκτίσθη ἀναλημματικός τοίχος ἐκ μπετόν ἀρμέ, ὁ ὁποῖος ἠφάνισε πᾶν ἴχνος τῆς καμάρας.

ζομένων ἐκ μονογραμμάτων τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἄλυσις αὕτη, δυναμένη κατὰ τὸν κ. Καλλιγᾶν νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν παλαιότεραν βυζαντινὴν περίοδον, εἶναι σχεδὸν μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδός της. Εὐρέθησαν ἐπίσης μερικά βυζαντινὰ πινάκια (τρία ἄρτια καὶ ἄλλα εἰς τεμάχια), θραύσματα λύχων καὶ τ.τ.

Τεμάχιον τοίχου μὲ ὑπολείμματα μωσαϊκοῦ, καταρρεῦσάν ποτε καὶ εὐρεθὲν ἐντὸς τῶν ἀνασκαφέντων χωμάτων, ἀποτελεῖ ἔνδειξιν, ἐφ' ἧς δύναται νὰ στηριχθῇ ὑπόθεσις, ὅτι παρὰ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν ὑπῆρχον καὶ ἄλλα οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα τώρα ἔχουν ἀφανισθῇ. Τέλος θωράκια καὶ ἐπιγραφαί, ποῦ

Εἰκ. 9. Σχέδιον κατόψεως καὶ τομῆς τάφου, εὐρεθέντος παρὰ τὴν Τούμπαν (Θεσσαλονίκη)

ῆσαν κάτωθι τῶν στασιδίων εἰς τὸ πάτωμα τῆς ἐκκλησίας, μετεφέρθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ὑπάρχει ὅμως εἰς τὸ δάπεδον καὶ ἄλλο ὑλικόν — θωράκια λ.χ. — τὸ ὁποῖον δεόν νὰ ἀποσπασθῇ καὶ νὰ μεταφερθῇ ἐπίσης προτοῦ φθαρῇ.

4. Τυχαῖα εὐρήματα

α) Κατὰ τὸ δυτ. μέρος τῆς πόλεως, ἔξω τῶν τειχῶν, οἰκοδομουμένου τοῦ ἐργοστασίου Γ. Φλογενίδου (ὁδὸς Εἰρήνης), ἀπεκαλύφθη εἰς βάθος 5,30 μ. μεγάλη σαρκοφάγος $2,46 \times 1,40$ (πλάτος) $\times 1,65$ (ὕψος) φέρουσα ἀναγλύφους παραστάσεις Ἀμαζονομαχίας καὶ κατὰ τὰς 4 πλευράς. (Πίν. I) Εἰς τὸ μέσον τῆς κυρίας πλευρᾶς εἰκονίζεται ἡ σφαγὴ τῆς Πενθεσιλείας ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐπὶ τοῦ καλύμματος, ἀντιπροσωπεύοντος στρῶμα κλίνης, ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἀνακεκλιμένοι, ἀκέφαλοι. Τὰ πλάγια τοῦ καλύμματος, φέρουν πλούσιον διάκοσμον κυνηγίων ποικίλων ἀγρίων ζώων.

β) Δυτικῶς τοῦ Διοικητηρίου καὶ Βορ. τοῦ Σαραπείου εἰς ἀνασκαφὰς ἰδιωτικῶν οἰκοπέδου ἀνευρέθη ἄγαλμα Αὐγούστου ὑπερφυσικοῦ μεγέθους εἰς τεμάχια. Ἡ κεφαλὴ (εἰκ. 8) ἦτο ἔνθετος εἰς τὸν κορμόν, ἐπίσης ἔνθετον τὸ ὄντω τμήμα τοῦ σώματος κατὰ τὴν ὁσφύν. Φέρει μόνον χλαμύδα (*paludamentum*). Τέχνη πολὺ καλὴ. Ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ἀποκτῆματα τοῦ Μουσείου Θεσσαλονίκης, εἰς ὃ μετεκομίσθη.

Εἰκ. 10. Ἀγγεῖα ἐκ τοῦ ταφου τῆς εἰκ. 9

γ) Κατὰ τὰς σκαφικὰς ἐργασίας τὰς γενομένας διὰ τὰς θεμελιώσεις τῶν νέων ἐγκαταστάσεων τοῦ Πανεπιστημίου ἀνευρέθησαν ἐπιτύμβιοι τινες πλάκες ῥωμαϊκῶν χρόνων καὶ ἔν ὅποκεκρουσμένον μὲν, καλῆς ὁμῶς τέχνης ἰωνικὸν κιονόκρανον, τοῦ ὁποίου ἡ χρονολογία δύναται νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν 5ον αἰῶνα π. Χ.¹⁾

δ) Ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Γ' ὄρχου αὐτοκινήτων παρὰ τὴν Τούμπα ἀπεκαλύφθη κιβωτιόσχημος ἀπλοῦς τάφος ἐκτισμένος καὶ κεκαλυμμένος δι' εἰργασμένων ἀσβεστολιθικῶν πλακῶν (εἰκ. 9). Ἐντὸς αὐτοῦ εὐρέθησαν εἰς σκύφος μελαμβαφῆς, εἰς ἀρύβαλλος ἐκ τῶν τελευταίων κορινθιακῶν (εἰκ. 10) καὶ 4 χρυσᾷ ἐλάσματα μὲ ἐμπίεστα γραμμικὰ κοσμήματα (εἰκ. 11), πάντα ἀναγόμενα εἰς τὸν 5ον π. Χ. αἰῶνα.²⁾

ε) Εἰς τὴν Λεωφόρον Στρατοῦ καὶ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου (ἔξω τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους) εὐρέθη ἐπιτυμβία στήλη μὲ ἀέτωμα,

1. Καὶ τὸ εὕρημα τοῦτο ἐνισχύει τὰς ἀπόψεις τοῦ καθηγητοῦ κ. Ῥωμαίου ὡς πρὸς τὴν τοπογραφίαν τῆς παλαιᾶς Θέρμης. (Βλ. τὴν ἐν ἀρχῇ, σελ. 1-7, τοῦ παρόντος τόμου μελέτην: Ποῦ ἔκειτο ἡ ἀρχαία Θέρμη).

2. Καὶ ἄλλοτε ἀνά τὴν περιοχὴν τῆς αὐτῆς τούμπας — ἥτις σημειωτέον ὅτι παλαιότερα ἦτο γνωστὴ ὡς «Τούμπα Καλαμαριάς» τῶρα δὲ καλεῖται ἀπλῶς «Τούμπα» ἢ «Μεγάλῃ Τούμπα» — εἶχον εὐρεθῇ τάφοι τοῦ 5ου καὶ 6ου αἰ. π. Χ. BCH 45 [1921] Chronique σ. 541. Περὶ τῆς Τούμπας βλ. L. Rey, Observations sur les premiers habitats de la Macédoine (= BCH τ. 41-43 [1917-19] σ. 104. Πρβ. BSA 23 [1918-19] pl. XI, καὶ Heurtley, Prehistoric Macedonia σ. 25).

ἐπιγεγραμμένη κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὀψεις. Εἰς τὴν κυρίαν ὀψιν ἀναφέρεται ὅτι κάποια Ἰουλίᾳ Φιλωτέρᾳ ἔστησε τὴν στήλην τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ζωσίμῳ· εἰς τὴν ἄλλην ὀψιν εἶναι ἀνεγεγραμμένον ἐπίγραμμα ἐκ τεσσάρων στίχων, ὧν τρεῖς ἑξάμετροι καὶ εἷς πεντάμετρος. 2ου π.θ. αἰ. μ. Χ.

Σ) Κατὰ τὴν ἑκκαφὴν τοῦ παρὰ τὸν Λευκὸν Πύργον οἰκοπέδου τοῦ καθηγιοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σάντη εὐρέθησαν τὰ ἐξῆς ἐπιτύμβια μνημεῖα, ἐντειχισμένα εἰς τὰ θεμέλια τοῦ ἐκεῖθεν διερχομένου τείχους: Τρεῖς βωμοὶ ἐπιγεγραμμένοι. ἑξ ὧν ὁ εἷς φέρει καὶ ἀνάγλυφον προτομὴν γυναικός, τμῆμα μεγάλου ἐπιτυμβίου μνημείου μὲ ἀπόσπασμα ἐπιγραφῆς καὶ ἄγαλμα ἀκέφαλον ἀνδρός togati.

Εἰκ. 11. Χρυσὰ ἐλάσματα ἐκ τοῦ τάφου τῆς εἰκ. 9

Ζ) Ἐκ τινος οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βασιλ. Ὀλγας παρὰ τὸ γαλλικὸν προξενεῖον περισυνελέγησαν δύο μαρμαρίνοι λέοντες (σῶζονται μόνον τὰ πρόσθια ἡμίση) καὶ τρεῖς ἐπιτύμβιοι βωμοὶ ἐπιγεγραμμένοι. Οἱ βωμοὶ εἶχον δημοσιευσθῇ τὸ 1876 ὑπὸ τῶν Duchesne - Bayet, ¹⁾ φαίνεται ὅμως ὅτι κατόπιν ἐξηφανίσθησαν.

η) Κατὰ τὴν ὁδὸν Μακεδονικῆς Ἀμύνης καὶ πλησίον τοῦ Ἀγίου Δημητρίου κατ' ἑκκαφὴν οἰκοπέδου ἀπεκαλύφθη, ἐρευνηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κ. Κοτζιᾶ, τμῆμα μωσαϊκοῦ δαπέδου ῥωμαϊκῶν χρόνων μὲ διάκοσμον πλοχμῶν καὶ γεωμετρικῶν σχημάτων.

Β'. ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1. Δέκα χιλιόμετρα περίπου βορ. τῆς Θεσσαλονίκης καὶ πλησίον τοῦ τύμβου «Μακρίδη Βέη» ἀνευρέθη ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ἀποτελούμενον ἀπὸ

1. Βλ. Μ. Δήμιτσα, Ἡ Μακεδονία κλπ. ἀριθ. 398 (σελ. 452), 407 (461) καὶ 436 (475).

6 θραύσματα αρμοζόμενα. "Ανω εις δύο ζώνας εικονίζονται ἑπτὰ προτομαὶ κατ' ἐνώπιον. Κάτω ἐπιγραφὴ, εἰς τὴν ὁποίαν σημειώνεται καὶ ἡ χρονολογία A I C, ἥτοι 179 μετὰ Χριστόν.¹⁾

2. Εἰς Ἄσβεστοχώρι καὶ παρὰ τὴν θέσιν Λατομεῖα ὁ κ. Κοτζιάς ἠρεύνησε τάφον κιβωτιόσχημον τοῦ 5ου αἰῶνος π. Χ. Μεταξὺ ἄλλων τινῶν ἀσημάντων μᾶλλον κτερισμάτων ἀνευρέθη καὶ χρυσοῦν ῥομβοειδὲς ἔλασμα μὲ ἐμπύεστα κοσμήματα.

3. Ἐπὶ ταπεινοῦ ὑψώματος πρὸς Β τοῦ ἀεροδρομίου Σέδες, ὅτε κατὰ τὸ 1938 ἐγίνοντο ἐκσκαφαὶ πρὸς θεμελίωσιν τῆς ἐκεῖ τώρα ὑψουμένης ὕδατο-ποθῆκης, ἀπεκαλύφθησαν δύο τάφοι, ἐρευνηθέντες ὑπὸ τοῦ κ. Κοτζιά. Ἐκ τούτων ὁ εἷς, ἀποτελούμενος ἐκ τετραγώνου βαλάμου μὲ ἀμφικλινῇ στέγην καὶ πρόσοψιν ναοειδῇ, φέρουσαν θύραν καὶ ἀέτωμα, εἶχε παλαιόθεν συληθῇ. Ἐξωθι τῆς θύρας εὐρέθησαν ἐρυθρόμορφος πελίκη μὲ παράστασιν τεθρίππου καὶ τεμάχια σιδηροῦ ξίφους τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος. Ὁ ἕτερος τάφος, εὐρεθεὶς εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων τοῦ προηγουμένου, ἦτο μικρὸς, εἰς σχῆμα σαρκοφάγου

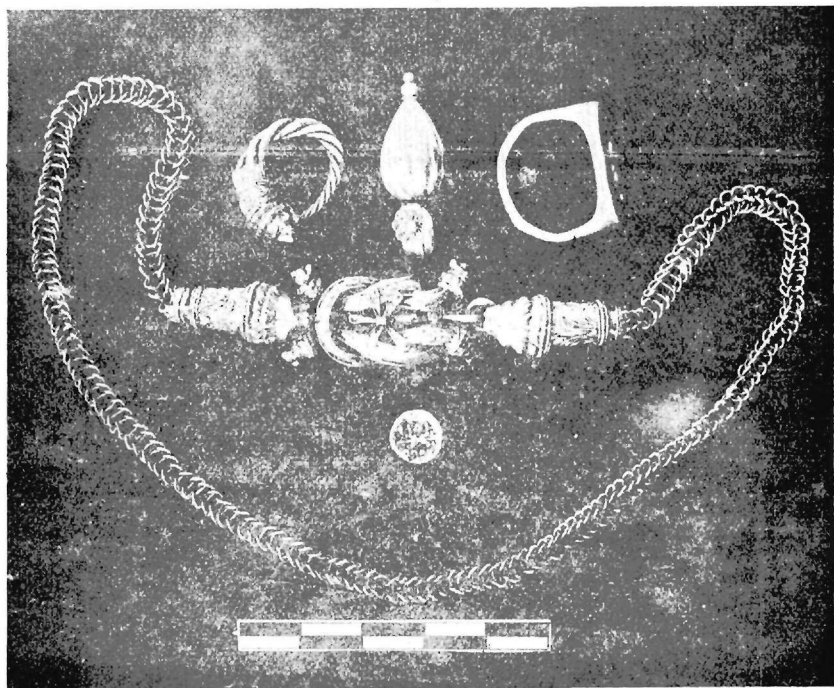
Εἰκ. 12. Χρυσοῦς στέφανος ἐκ τάφου τοῦ Σέδες. *Ὅπισι μερικὴ

μὲ ἀμφικλινὲς μονόλιθον κάλυμμα. Ἐντὸς αὐτοῦ εὐρέθη τιῆμα χρυσοῦ στεφάνου μὲ φύλλα ἐλαίας. Ἄνωθι τοῦ τάφου καὶ ἐν μέσῳ ὑπολειμμάτων πυρᾶς εὐρέθησαν τετηγμένα φύλλα τοῦ ἰδίου στεφάνου, μικρὸν στρογγύλον κάτοπτρον, λαβαὶ χαλκοῦ ἀγγείου, χαλκαὶ κεφαλαὶ ἥλων καὶ θραύσματα 15 περίπου γυναικείων πηλίνων εἰδωλίων.

Ἐκεῖ πλησίον εὐρέθη καὶ τρίτος τάφος ἀσύλητος, σημαντικώτατος διὰ τὸν πλοῦτον τῶν κτερισμάτων. Οὗτος ἦτο κάθετος ἐκτισμένος καὶ κεκαλυμμένος δι' ἀσβεστολιθικῶν πλακῶν. Αἱ ἐσωτερικαὶ ἐπιφάνειαι ἦσαν ἐπικεχρισμέναι διὰ λαμπροῦ κονιάματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, εἰς ὠρισμένον ὕψος, ὑπῆρχε διακοσμητικὴ ζώνη ἐκ χρωματιστῆς γιρλάνδας φύλλων δάφνης. Ὑπεράνω τῆς ζώνης ταύτης καὶ κατὰ τὴν κορυφὴν τῶν τοίχων ὑπῆρχεν ἄλλη ζώνη μὲ χρωματιστὴν δηλώσιν ἰωνικῶν γεισιπόδων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τάφου τούτου ὑψοῦτο κτιστὴ κλίνη ἐξ ὠμῶν πλίνθων, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποτεθῇ νεκρά γυνή. Τὰ

1. Πρβλ. ἀνωτέρω σελ. 465 σημ. 2

άνευρεθέντα κτερίσματα ἦσαν πλουσιώτατα καὶ πολυτελέστατα: χρυσοῦς στέφανος μὲ μικρὸν Ἑρωτα εἰς τὸ κέντρον, κρατοῦντα περιστερὰς (εἰκ. 12), ἔξ χρυσαῖ πόρπαι μὲ χαλκᾶς περόνας, ζευγὸς χρυσῶν ἐνωτίων, χρυσοῦς δακτύλιος, φέρων εἰς τὴν σφενδόνην παράστασιν γυναικὸς θηλαζούσης βρέφος, χρυ-

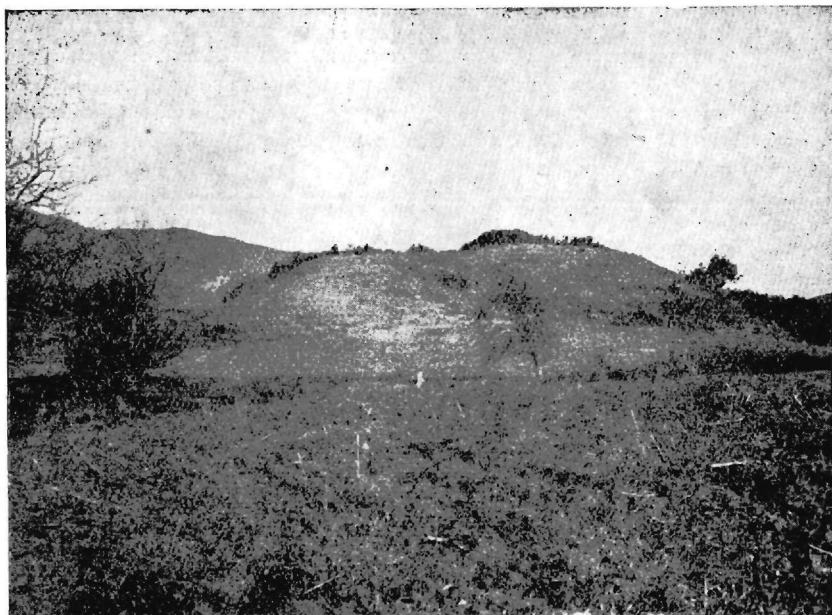
Εἰκ. 13. Χρυσᾶ κοσμήματα ἐκ τάφου τοῦ Σίδεος. Ὑψω: ἐνώτιον, περιάπτων καὶ δακτύλιος. Κάτω: περιδέλαιον καὶ νόμισμα Φιλίππου τοῦ Β'.

σοῦν περιδέλαιον μετὰ περιάπτου, μικρὸν ὀστέϊνον ἀνάγλυφον Περσεφόνης, μικρὸν χρυσοῦν νόμισμα Φιλίππου τοῦ 2ου (εἰκ. 13), χρυσᾶ ἐλασμάτια μὲ ἐμπιέστους παραστάσεις, πολλὰ θραύσματα ὀστέϊνων κιστῶν κοσμουμένων μὲ ἐγχαράκτους παραστάσεις ἢ μὲ πρόσθετα μικρογραφικὰ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη, (ἰων. κιόνια, ρόδακας κλπ.), ἀργυροῦν κύπελλον, χαλκῇ φιάλῃ, χαλκῇ στλεγγίς κ. ἄ. διάφορα ἀγγεῖα καὶ μικροτεχνήματα.

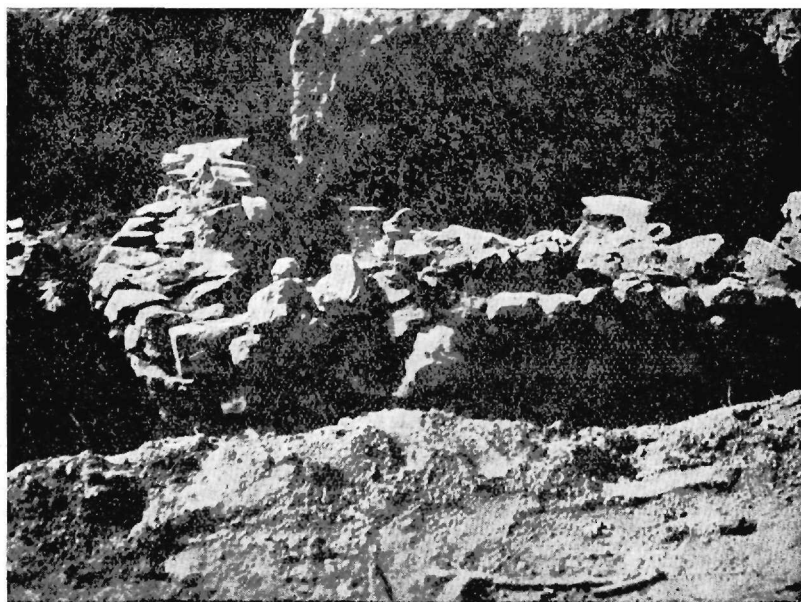
Γ'. ΣΩΧΟΣ

Κατὰ τὰ ἔτη 1938 - 39 ἐπὶ προϊστορικοῦ συνοικισμοῦ τῆς τούμπας Οὐρδα (εἰκ. 14) παρὰ τὸν Σωχόν,¹⁾ ὁ κ. Κοτζιάς ἐνήργησεν εὐρείας σκαφικὰς ἐρεῦνας, βεβαιώσας τέσσαρα ἐπάλληλα στρώματα ἐξ ἐκάστου τῶν ὁποίων προῆλ.

1. Πρβλ. JdI 1936, Arch. Anzeiger σ. 145.

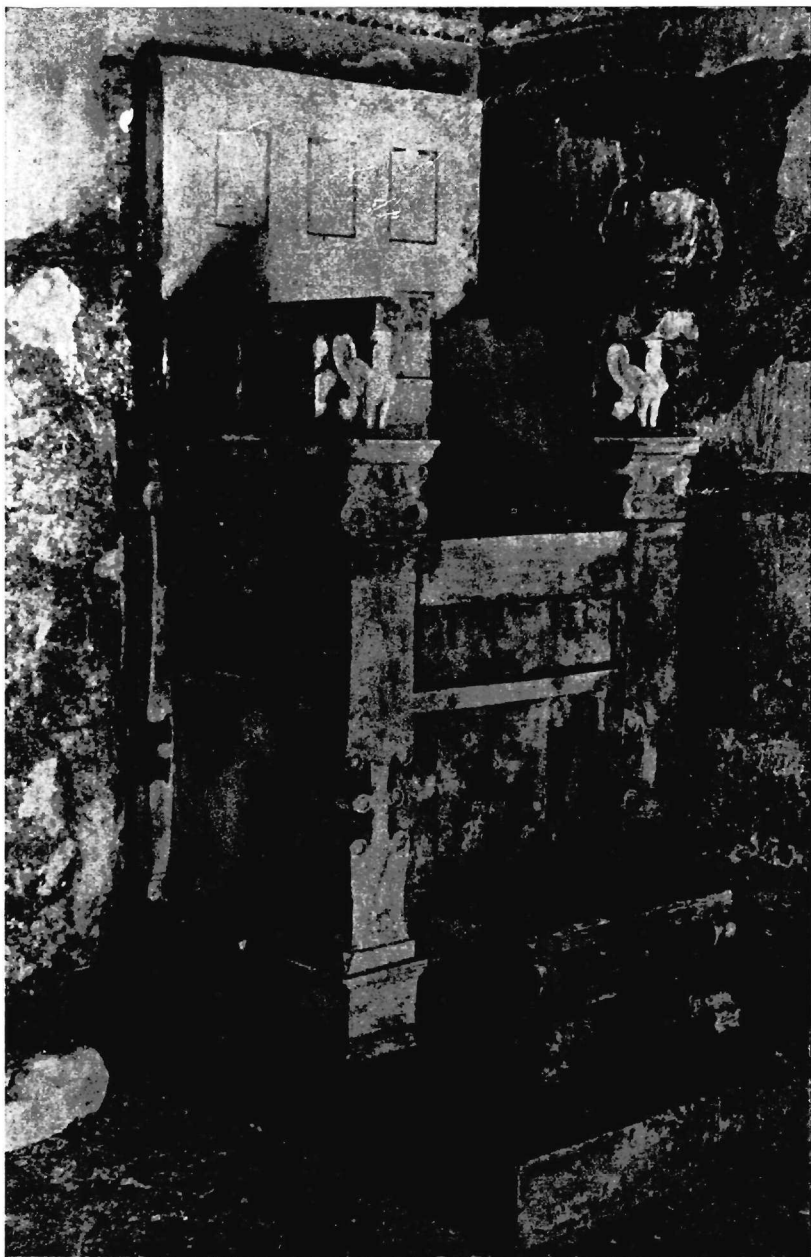
Είκ. 14. Ἡ παρά τὸν Σωχὸν τούμπα Οὐρδα

Είκ. 15. Θεμέλια προϊστορικοῦ οἰκήματος τοῦ τετάρτου στρώματος τῆς παρά τὸν Σωχὸν τούμπας] Οὐρδα

Πίναξ I. Μαυμαφίνη παρζοφάγος εύρεθείσα έν Θεσσαλονίκη

Πίναξ II. Ὁ ἐν τῷ τάφῳ τῆς Βεργίνας μαρμάρινος θρόνος μετὰ τὴν ἀναστήλωσιν

θον θεμέλια οίκησεων. Τὰ κτίσματα τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου στρώματος ἦσαν τετραγώνου κατόψεως. Εἰς τὸ τρίτον στρώμα ἐσημειώθησαν 13 καλύβαι κυκλικῆς κατόψεως, ἐκτισμέναι ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀνωμάλου καὶ ἀμελῶς ἐκτισμένου τοίχου. Ἡ διάμετρος τῆς μεγαλυτέρας καλύβης ἐμέτρει 3,5 μ., τῶν δὲ λοιπῶν 1,30-1,50 μ. Μερικαὶ ἐκ τούτων διετήρουν τὴν εἴσοδον, ἄλλαι δὲ καὶ τὴν ἐστίαν. Εἰς τὸ τέταρτον στρώμα ἐφάνη τετράγωνον πάλιν κτίσμα (εἰκ. 15), τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι συνεδέοντο κατὰ τὰς γωνίας δι' ἰδίου κτιστοῦ κατασκευάσματος. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Κοτζιά τὸ ἀνώτατον στρώμα ἀνήκει εἰς τὴν πρώϊμον ἐποχὴν τοῦ σιδήρου τὸ δὲ κατώτατον ἀνέρχεται μέχρι τῆς μεσοχαλκῆς ἐποχῆς.

Δ'. ΒΕΡΟΙΑ

1. Ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς παρὰ τὴν μεγάλην πλατεῖαν τῆς Βεροίας οἰκίας Ἰορδάνου Κοσμίδου, διὰ τῆς ὁποίας διέρχεται τὸ ἀρχαῖον τεῖχος τῆς πόλεως, ἐσημειώθη νεκροταφεῖον ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἔνθα ὁ κ. Κοτζιάς ἀνεσκαψε τάφους τινὰς καθέτους ἄνευ ἐπενδύσεως, κεκαλυμμένους διὰ κεράμων ἢ ἀσβεστολιθικῶν πλακῶν. Ἐντὸς ἑνὸς ὥρειδοῦς εὐρυστόμου ἀγγείου μετὰ δύο ταινιοσχῆμων λαβῶν, εἰς ἑκατέραν τῶν ὁποίων ἦτο ἐξηρητημένος πῆλινος κρῖκος, εὐρέθησαν ἡμίκαυστα ὀστᾶ νεκροῦ. Τῶν τάφων τούτων, καθὼς καὶ ἄλλων, εἶχε χρησιμοποιηθῇ τὸ μαρμάρινον ὑλικὸν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐκεῖθεν διερχομένου τείχους, ἐξ οὗ προῆλθον ἐπιτύμβιοι πλάκες καὶ βωμοειδεῖς στήλαι. Μία ἐκ τούτων φέρει ἀναγλύφους νεκρικὰς παραστάσεις κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς (εἰκ. 16), ἐπὶ τοῦ γείσου δὲ τῆς κυρίας ὀψεως ἐπιγραφὴν:

ΗΡΩΛΟΥΠΟΝ

ΛΙΑΥΛΗΝΟΣΜΑΞΙΜΟΣ

ΚΑΙΦΛΑΣΜΒΑΤΙΣΤΟΝΥΙΟΝ

Ἄλλη ὁμοία (εἰκ. 17) φέρει τὸ ἐπίγραμμα:

ΒΑΣΣΙΛΗΣΠΟΣΙΝΕΝΘΑ

ΤΑΦΩΝΥΠΟΚΕΥΘΕΣΙΚΡΥΠΤΕΙ

ΚΛΕΙΝΟΝΑΜΑΣΤΡΙΑΝΟΝ

ΓΑΙΑΜΑΚΗΔΟΝΙΗ

ΦΟΙΒΟΥΦΟΡΜΙΝΓΩΝΥΠΟ

ΦΗΤΟΡΑΤΟΝΘΥΜΕΛΗΣΙΝ

ΠΑΝΤΩΝΩΝΜΕΛΕΩΝΙΣΤΟ

ΡΑΤΕΙΡΟΝΟΧΛΟΥ¹⁾

1. Αἱ ὑπογραμμίσεις σημαίνουν συμπλοκάς νηπμάτων (ligaturae). Τὸ ἐπίγραμμα, ἀποτελούμενον ἐκ δύο ἐλεγειακῶν διστίχων, δύναται νὰ μεταγραφῇ οὕτως:

Βασσίλης πόσιν ἔνθα | τάφων ὑπὸ κεύθει κρύπτει

3 κλεινὸν Ἀμαστριανόν | γαῖα Μακηδονίη,

5 φοίβου φορμίνγων ὑπο | φήτορα, τὸν θυμέλῃσιν

7 πάντων (τ)ῶν μελέων ἴστο | ρ', ἄ(π)ειρον ὄχλου.

¹⁾ Ἡ γραφὴ ἄ(π)ειρον (στ. 8) ὀφείλεται εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Ν. Παππαδάκιν. Ἡ ἔννοια τῆς ἐκφράσεως ἀπειρον ὄχλου εἶναι πιθανῶς, ὅτι ὁ Ἀμαστριανὸς οὗτος, ὁ ὑποφῆτωρ τῶν φορ-

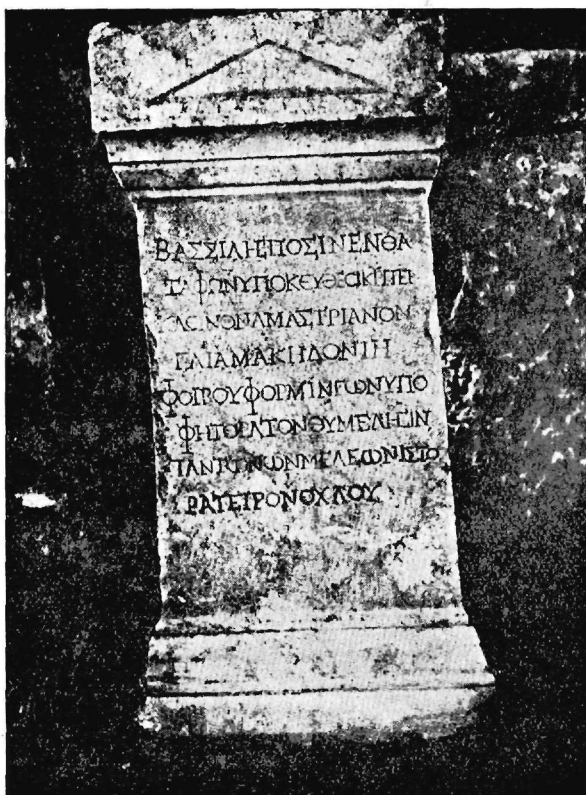

Είκ. 16. α: 'Επιτύμβιος βωμός εκ Βεργίας. β-δ: 'Ανάγλυφα τῶν τριῶν πλευρῶν τοῦ ἰδίου βωμοῦ

Ἄλλη ὁμοία φέρει ἀναγλύφους προτομάς ζεύγους καλῆς τέχνης (εἰκ. 18).

Πᾶσαι ἀνάγονται εἰς τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους, πλὴν θραύσματος πλακός, περιέχοντος ἀπόσπασμα ἐπιγράμματος τοῦ Γ' αἰῶνος π. Χ. καὶ μιᾶς ἀναγλύφου καὶ ἐπιγεγραμμένης στήλης τοῦ τέλους τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς.

2. Διανοιγομένης κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1939 τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἐκ τῆς πλατείας Βεροίας πρὸς τὸ πάρκον τῆς Ἑλιᾶς, αἱ ἐπιτόπιοι ἀρχαί

Εἰκ. 17. Ἐνεπίγραφος βωμὸς ἐκ Βεροίας

ἀντεμετώπισαν τὴν ἀνάγκην τῆς κατεδαφίσεως τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Φωτίδας. Τὸ σ. Ὑπουργεῖον Παιδείας, μὴ παραγνωρίζον τὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου ζωῆς τῆς πόλεως, κατόπιν γνωματεύσεως τοῦ τότε Ἐφόρου τῶν βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ἀ. Ξυγγοπούλου, ἔδωκε τὴν ἄδειαν κατεδαφίσεως τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησίας — ἡ ὁποία ἄλλωστε οὐδὲν ἐνδιαφέρον παρουσίαιζε ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως, ἦτο δὲ καὶ ἐτοιμόρροπος — ὑπὸ τὸν ὅρον

μίλλων τοῦ Φοίβου, ὁ γνώστης πάντων τῶν μελῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν θυμέλην (δηλ. τὸ θέατρον) ἦτο μουσικὸς περιωπῆς τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα δὲν ἦσαν νὰ τέρπουν τὸ πολὺ πλῆθος. Τὸ ἐπίγραμμα ἀνήκει, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, εἰς τὸν 2ον αἰῶνα μ.Χ.

νά ἀποσπασθοῦν αἱ τοιχογραφίαι. Οὕτω καὶ ἐγένετο: Αἱ σημαντικώτεραι τοιχογραφίαι, ἀναγόμεναι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ κ. Ξυγγοπούλου πιθανῶς εἰς τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 15ου αἰῶνος, ἀπεσπάρθησαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτεχνίτου συγκολλητοῦ Γ. Κοντογεώργη καὶ ἀπετέθησαν προσωρινῶς εἰς τὴν γειτονικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Προφήτου Ἑλίου. Κατὰ τὴν κατεδάφισιν τῆς ἐκκλησίας, γενομένην τῇ ἐποπτείᾳ μου, ἀνευρέθη καὶ ἀρχαῖον ὕλικόν, τὸ ὁποῖον

Εἰκ. 18. Ἐπιτύμβιος βωμὸς ἐκ Βεργοίας

εἶχε χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὴν οἰκοδομὴν της, ἥτοι μία μαρμαρίνη πλάξ ἐνεπίγραφος ἑλληνιστ. χρόνων (ἐποχῆς Ἀντιγόνου τοῦ Δώσωνος ἢ Φιλίππου τοῦ Ε΄) μὲ ὀνόματα νικητῶν παλαιστικῶν ἢ μουσικῶν ἀγώνων,¹⁾ ἐν ἰωνικῶν κιονόκρανον ἐφθαρμένον ἑλληνιστικῶν χρόνων, ἄλλο ἄρτιον ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἐπύκρνανον παραστάδος τῆς αὐτῆς ἐποχῆς καὶ τινα ἄλλα μικροτέρας σημασίας. Μετεκομίσθησαν καὶ ταῦτα μετὰ τῶν τοιχογραφιῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Προφήτου Ἑλίου.

1. Καθὼς βλέπω εἰς τὸν Δ ή μ ι τ σ α ν, Ἡ Μακεδονία κλπ. ἀριθ. 56 σελ. 67, ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶχε δημοσιευθῇ πρὸ 80ετίας περίπου ὑπὸ τοῦ Delacoulonche.

Ε'. ΠΑΛΑΤΙΤΣΑ

1. Ἀνασκαφαὶ καὶ ἔρευναι εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Παλατίτσας καὶ τὸν τάφον τῆς Βεργίνας

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Παλατίτσας, γενόμεναι διὰ δαπάνης κυρίως τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης μὲ συμμετοχὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἐν μέρει δὲ καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, ἤρχισαν τὸν Μάρτιον τοῦ 1938 ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Ῥωμαίου, ἐσυνεχίσθησαν δὲ κατόπιν εἰς τρεῖς ἄλλας περιόδους:

Εἰς κ. 19. Πρόσοψις τοῦ τάφου τῆς Βεργίνας

Ὁκτώβριον 1938, Μάρτιον καὶ Ὁκτώβριον 1939. Σκόπιμον εἶναι μαζί μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν τῶν δύο τελευταίων περιόδων τοῦ 1939 νὰ μνημονευθῇ καὶ ὅ,τι προηγήθη κατὰ τὰς δύο περιόδους τοῦ 1938.

Δύο ἦσαν ἐξ ἀρχῆς αἱ κατευθύνσεις τῶν ἐργασιῶν τοῦ κ. Ῥωμαίου: ἡ ἔρευνα τοῦ τάφου τῆς Βεργίνας ¹⁾ καὶ ἡ συνέχισις τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀνακτόρου τῆς Παλατίτσας. ²⁾

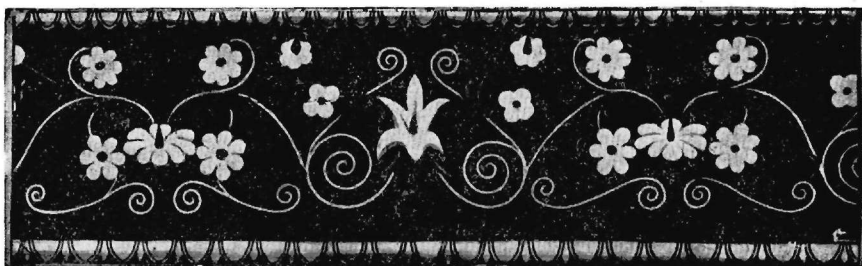
Ὁ τάφος ἐκαθαρίσθη καὶ ἠρευνήθη κυρίως κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῶν ἀνασκαφῶν (Μάρτιον 1938). ³⁾ Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς περιόδους

1. Ὁ τάφος οὗτος κεῖται πρὸς Β καὶ ὄχι μακρὰν τοῦ ἀνακτόρου.

2. Μέρος τοῦ ἀνακτόρου εἶχεν ἀνσκάψει κατὰ τὸ 1861 ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ἀρχαιολόγος L. Heuzey, ἡ δημοσίευσις ἐγένετο εἰς τὸ λαμπρὸν δίτομον ἔργον: Heuzey et Dautermet, Mission archéologique de Macédoine, Paris, 1876.

3. Πρβλ. Κ. Ῥ. Ῥωμαίου, Ὁ Μακεδονικὸς τάφος τῆς Βεργίνας. Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον 1940, σελ. 41 - 49.

έσυνεχίσθη ή έρευνα και ή μελέτη του μνημείου, οτε έγινοντο και αι άπαραίτητοι στερεωτικάι, άναστηλωτικάι και προστατευτικάι έργασιαί.

Είκ. 20. Ζωοφόρος τής προσόψεως του τάφου τής Βεργίνας

Τό κτήριον έχει μήκος έξωτερικόν 8,65, πλάτος κατά την πρόσοψιν 7 και ύψος πλέον των 5 μ. Τό όλον οίκοδόμημα καλύπτεται υπό καμάρας, κλειομέ-

νης έμπρός (άνατολικά) με εύθυ μέτωπον άρχαίου ναού. (Είκ. 19). Ή ναοειδής αύτη πρόσοψις μορφοϋται διά τεσσάρων ήμικιώνων Ιωνικού ρυθμού, οι όποιοι βαστάζουν έπιστύλιον, ζωοφόρον με συμπλέγματα χρωματιστών άνθεμίων (Είκ. 20), γείσον και άέτωμα. Ώς οίκοδομικόν ύλικόν έχουν χρησιμοποιηθή παρωειδείς άσβεστόλιθοι.

Είκ. 22. Σφίγξ του θρόνου του τάφου τής Βεργίνας

των ήλων, εις τούς όποίους θα είχαν έξαρτηθή τά όπλα, ένδύματα, δώρα κ.λ.π. των νεκρών, τά όποία βέβαια δέν εύρέθησαν. Δύο διπλών κολοσσιών μαρ-

Τό έσωτερικόν διαιρείται εις στενόν πρόδομον και θάλαμον ακριβώς τετράγωνον, έκάστη πλευρά του όποιου μετρεί 4,66 μ. Τόν πρόδομον εις ώρισμένον ύψος του τοίχου περιθέει διακοσμητική γραπτή ζώνη με θέματα, όπως και εις την ζωοφόρον, ελλημμένα έκ του κόσμου των άνθέων (Είκ. 21). Ό κυρίως νεκρικός θάλαμος φέρει εις τό αύτό ύψος των τοίχων άπλην ταινίαν, όριζομένην από κυμάτια. Έδω φαίνονται αι όποι

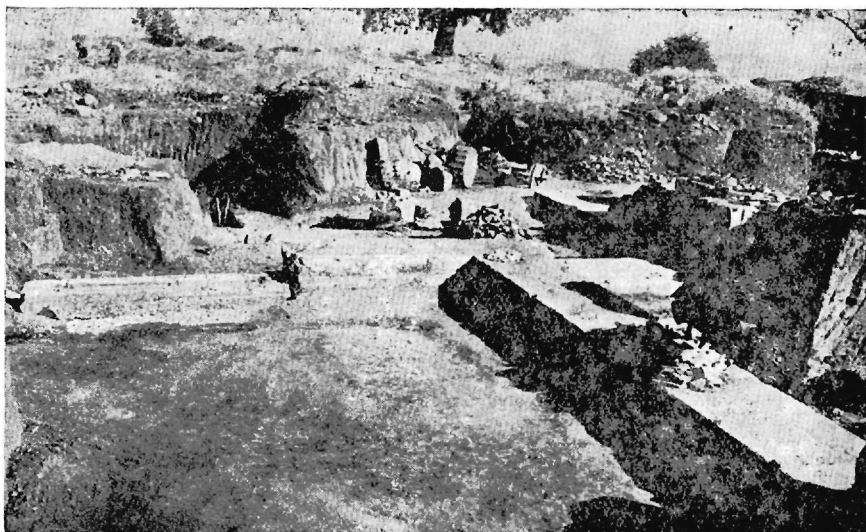
ΕΙ κ. 21. Διακοσμητική ταινία τοῦ προδόμου τοῦ τάφου τῆς Βεργίνας

ΕΙ κ. 23. Ἀπὸ τὴν διακόσμησιν τοῦ ἐν τῷ τάφῳ τῆς Βεργίνας θρόνου

μαρίνων θυρών (ύψους 3 μ.) τοῦ προδόμου καὶ τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου εὐρέθησαν τὰ τεμάχια ἐντὸς τοῦ τάφου.¹⁾

Ἐντὸς τοῦ κυρίως θαλάμου εἰς τὸ βάθος καὶ κατὰ τὴν δεξιάν γωνίαν, ἀναστηλωθεὶς καὶ συμπληρωθεὶς κατὰ τὸ 1939, ὑψοῦται μέγας μαρμαρινὸς θρόνος,²⁾ ἀριστερὰ δὲ ὀρθογώνιον κτίσμα, εἶδος τραπέζης ἢ κλίνης, ἐπενδεδυμένον μὲ λευκὸν κονίαμα.

Εἰκ. 21. Ἀπὸ τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ ἀνακτόρου τῆς Παλατίτσας. Ἐμπρός: ἡ αἵθουσα μὲ τὸ ψηφιδωτὸν δάπεδον

Ὁ θρόνος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μεγάλου του μεγέθους, ὑψους 2 μέτρων, (Πίν. II) δὲν εἶναι ἐπιπλὸν κοινῆς χρήσεως, ἀλλ' ἀφιέρωμα εἰς τὸν νεκρόν. Αἱ γύψιναι σφίγγες τῶν βραχιόνων ποῦ φαίνονται εἰς τὸν πίν. II καὶ τὴν εἰκ. 22 ἔγιναν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, τὸ ὁποῖον, συγκολληθέν ἐκ πολλῶν θραυσμάτων, ἀπόκειται τώρα εἰς τὸ Μουσεῖον Θεσσαλονίκης. Τὸ ὥραϊον τοῦτο μνημεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι πρωτοφανὲς εἰς μακεδονικὸν τάφον, ἔφερε καὶ γραπτὴν διακόσμησιν, ἐκ τῆς ὁποίας τώρα σώζεται μόνον μέρος κατὰ τὴν ἐτέραν τῶν πλευρῶν, ἔνθα εἰκονίζονται δύο γρύπες κατασπαράσσοντες ἔλαφον (εἰκ. 23).

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἀνακτόρου κατὰ τὴν πρώτην περίοδον (Μάρτιον 1938) περιωρίσθη εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν ἀνεσκαμμένων χώρων κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τμήμα, ὅπου εἶχον ἐργασθῇ οἱ Γάλλοι ὑπὲρ τὸν Heuzey κατὰ τὸ 1861. Ἡ ἐργασία αὕτη ἦτο ἀναγκαία διὰ νὰ ἔλθουν πάλιν εἰς φῶς τὰ παλαιὰ ἐρείπια,

1. Ἡ καταστροφὴ τῶν θυρῶν καὶ ἐν γένει ἡ σύλησις τοῦ τάφου φέρεται νὰ εἶχε γίνῃ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, μετὰ τὸ 1861, δηλ. μετὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Heuz y, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ τάφος οὗτος ἦτο ἀγνωστος.

2. Καὶ ὁ θρόνος εὐρέθη εἰς τεμάχια. Ἡ ἀναστήλωσις ἀφῆκε μερικά κενά, τὰ ὁποῖα ἀνεπληρώθησαν διὰ γύψου.

δσα έσώθησαν από την καταστροφήν των χωρικών, τά όποια έκ της παρόδου τριών τετάρτων περίπου αιώνος είχαν καλυφθή έκ νέου από σωρούς χωμάτων.

Κατά την περίοδον του Σεπτεμβρίου του 1938 έξηκολούθησεν ή έργασία είς τό αυτό τμήμα, ότε έξηκριβώθη ότι ό χώρος ό κείμενος πρός Ν της θόλου δέν είχεν έρευνήθη υπό των Γάλλων, άρκεσθέντων νά βεβαιώσουν τό σχέδιον της κατόψεως μόνον έκ των σωζομένων τότε τοίχων. 'Η έρευνα έξετάθη και είς τό δυτικόν τμήμα του άνακτόρου. ΝΔ της θόλου άπεκαλύφθη μέγα δωμάτιον μέ δάπεδον έκ ψηφιδωτού και ώραιον μαρμάρινον κατώφλιον (είκ. 24). Κατά τό δυτ. άκρον του άνακτόρου άπεκαλύφθησαν δύο εύρύτατοι χώροι (14 Χ 14 μ. περίπου), έπεστρωμένοι διά μαρμαροθετημάτων.

Είκ. 25. Κέραμος καλυπτή του άνακτόρου της Παλατίτσας

Κατά την αύτην περίοδον εύρέθη και ό έτερος τάφος, ό άνασκαφείς και δημοσιευθείς υπό του Heuzey ¹⁾ είς έρειπιώδη κατάστασιν, διότι ή καμάρα του είχε καταρρεύσει. Έκαθαρίσθη έν μέρει, όχι μέχρι του δαπέδου, άλλ' όσον ίνα βεβαιωθή ότι πρόκειται περί του δημοσιευθέντος τάφου.

Κατά την τρίτην και τετάρτην περίοδον των άνασκαφών (Μάρτιον και Όκτώβριον 1939) έβεβαιώθη, ότι τό πλάτος του άνακτόρου δέν ήτο 78 μ., ως έπίστευον οι Heuzey - Daumet, άλλ' 87, διότι έξηκριβώθη, ότι ό βόρ. τοίχος, τόν όποϊον οι Γάλλοι έθεώρουν άναλημματικόν, ήτο ό έξωτερικός τοίχος του άνακτόρου. "Όθεν έζητήθη διά δοκιμαστικών τομών ό άναλημματικός τοίχος, ό όποϊος έπρεπε νά ύπάρχη κάπου βορειότερον' τό μόνον άποτέλεσμα ήτο ή άποκάλυψις νεκροταφείου χριστιανικού με 13-14 νεκρούς και όλίγα πτωχά κτερίσματα.

Κατά την άνασκαφήν του βορ. τοίχου άνευρέθη ή ΒΔ γωνία του άνακτόρου. Έπίσης άπεκαλύφθη και ή ΝΔ, ένθα οι όρθοστάται είχαν διατηρηθή είς καλήν κατάστασιν. Παρατηρήθη τότε ότι ύπεράνω των όρθοστατών ούδαμου έσημειώθησαν λίθοι. Τοϋτο σημαίνει ότι ή ύπόλοιπος τοιχοδομία συνίστατο έξ άπλής πλινθοδομής.

Κατά τόν Μάρτιον του 1939 έγένετο άνασκαφή κατά τό Ν τμήμα της δυτ. πλευράς, ένθα εύρέθησαν διάφοροι μικροί χώροι όχι φανεράς χρήσεως. Κατά την περίοδον ταύτην ήρχισεν ή άνασκαφή του περιστυλίου της αύλης έκ της ΝΑ γωνίας, άνευρεθέντος τμήματος τριγλύφου και έπιστυλίου. Αυτά ύπήρξαν οι προάγγελοι σειράς άρχιτεκτονικών μελών, κατά την τελευταίαν άνασκαφικήν περίοδον άποκαλυφθέντων, ήτοι σπονδύλων δωρικών κιόνων,

1. L. Heuzey, Le mont Olympe et l'Acarnanie, Paris 1860.

έπιστολίων, τριγλύφων, γείσων καὶ ἐνὸς ἐξαιρέτου δωρικοῦ κιονοκράνου. Ἀξιοσημείωτον εὗρημα τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1939 ὑπῆρξε μέγα ἰωνικὸν κιονόκρανον ἀμφικίονος, ὁμοιον πρὸς τὸ μεταφερθὲν ὑπὸ τῶν Γάλλων εἰς Παρισίους καὶ ἀποκείμενον τῶρα εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου. ¹⁾

2. Κατὰ μῆνα Μάϊον τοῦ 1939 ὑπὸ συνεργείου ἐνεργοῦντος σκαφικᾶς ἐργασίας πρὸς κατασκευὴν γεφύρας ἐπὶ τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ Βεροίας - Κατερίνης, 1 1/2 περίπου χιλιόμετρα δυτικῶς τοῦ χωρίου Μετόχι, ²⁾ ἀνευρέθη μαρμαρίνος βωμὸς ἐνεπίγραφος, ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένος. Ἐπὶ τῆς κυρίας ὀψεως φέρει ἀναθηματικὴν ἐπιγραφὴν πρὸς τὴν θεάν Ἀρτεμιν, τῆς ὁποίας ἱερὸν φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε κατὰ τὴν περιοχὴν τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως Ἐκτὸς τῆς ἀναθηματικῆς ταύτης ἐπιγραφῆς, ἀργότερα καὶ κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα εἶχον χαραχθῆ καὶ ἄλλαι (περὶ τὰς 15) ἐπιγραφαί, περιέχουσαι ἀπελευθερωτικὰς πράξεις — πολλαὶ τῶρα εἶναι ἐλλιπεῖς — καὶ καλύπτουσαι ὅλας τὰς ἐπιφανείας τοῦ βωμοῦ, μὴδὲ τῆς βάσεως καὶ τῶν ἀετωμάτων ἐξαιρουμένων. Σῶζονται τῶρα ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει περὶ τοὺς ἑκατὸν στίχοι. Αἱ ἀπελευθερωτικαὶ πράξεις ἔφερον καὶ χρονολογίας, ἐξ ὧν πλήρεις σῶζονται πέντε. Ἡ παλαιότερα εἶναι τοῦ 189, ἡ δὲ νεωτέρα τοῦ 243 μ. Χ. ³⁾

Σ'. ΠΙΕΡΙΑ

Μεταξὺ τῶν χωρίων Κουντουριώτισσα καὶ Καλύβαι τῆς Πιερίας ὁ κ. Κοτζιάς ἀπεκάλυψε νεκροταφεῖον τῆς πρωτοῦ ἐποχῆς τοῦ σιδήρου (early iron age), ἐρευνήσας δώδεκα τάφους κιβωτιστούς, ἐκτισμένους καὶ κεκαλυμμένους δι' ἀκατεργάστων ἀσβεστολιθικῶν πλακῶν πάχους 0,10 μ. Ἐκαστος τάφος, κείμενος ὑπὸ μαστοειδὲς ἔξαρμα γῆς ὕψους 0,50 — 0,80 μ. περιεῖχε ἀνὰ ἓνα νεκρὸν ἐκτάδην κείμενον ἐπὶ φυσικοῦ ἐδάφους. Κτερίσματα: κύλικες ὕψιποδες ἢ μετὰ ταπεινοῦ ποδός, φιάλαι, σκύφοι, μία ὕδρια ἄνευ ποδός, χαλκοὶ δακτύλιοι, πόρπαι χαλκαὶ μὲ σπείρας — αἱ λεγόμεναι *spectacle-fibulae* — κ. ἄ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἄρτια.

Ζ'. ΕΥΡΩΠΟΣ ΠΑΙΟΝΙΑΣ

Εἰς τὸ χωρίον Εὐρώπος (πρώην Ἀσικλάρ) τῆς ἐπαρχίας Παιονίας ὁ κ. Κοτζιάς ἠρεύνησε κατὰ τὸ 1938 τάφον ῥωμαϊκῶν χρόνων καμαροσκέπαστον, ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν θαλάμων, κατ' εὐθείαν συνεχομένων. Εἰς τὸν πρῶτον θάλαμον εἶχον ταφῇ πολλοὶ νεκροί, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἀνὰ εἷς. Κτερίσματα πτωχά, πρὸ πάντων ψηφίδες περιδεραίων, δακτύλιοι κ.λ.π. ἐξ ὑαλώδους μάζης. Εἰς τὸ παρὰ τὸ χωρίον ὕψωμα — τὴν ἀκρόπολιν κατὰ τὸν κ. Κοτζιά — ἀνευ-

1. Διὰ τὸ κιονόκρανον τοῦτο, καθὼς καὶ διὰ τὸ δωρικόν, ἀλλὰ καὶ γενικὰ διὰ τὸ ἀνάκτορον τῆς Παλατίτσας βλ. τὸ ἄρθρον τοῦ Κ. Ρωμαιοῦ, Τὸ ἀρχαῖο μακεδονικὸ ἀνάκτορον τῆς Παλατίτσας εἰς τὸ περιοδικὸν Φάρος τῆς Βορ. Ἑλλάδος, 1940 σελ. 215 - 220.

2. Τὸ χωρίον, ἡ μᾶλλον ὁ συνοικισμὸς Μετόχι κεῖται μεταξύ τῆς γεφύρας τοῦ Ἀλιάκμονος καὶ τῆς Παλατίτσας.

3. Ὁ καθηγητὴς κ. Ρωμαῖος, ὁ ὁποῖος πρῶτος μετέβη ἐπὶ τόπου μετὰ τοῦ Ἐφόρου κ. Κοτζιά καὶ ἐμερίμνησε νὰ μεταφερθῇ διὰ δαπάνης τοῦ ὁ βωμὸς εἰς τὸ σχολεῖον Βεργίνας, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ἀναθέσῃ τὴν δημοσίευσιν. Ἡ φιλοξενία τοῦ σεβαστοῦ μου διδασκάλου εἰς τὴν Βεργίναν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1939 καὶ αἱ διευκολύνσεις τοῦ μου παρέσχον τὴν δυνατότητα νὰ μελετήσω τὸ εὗρημα καὶ νὰ λάβω φωτογραφίας, ἔκτυπα κλπ. Ἐλπίζω τὰ κείμενα νὰ ἴδουν σύντομα τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

ρέθησαν δύο γυναικεία ειδώλια ἑλληνιστικῶν χρόνων καὶ δύο κέραμοι, φέροντες ἐνσφράγιστον ἐπιγραφὴν ΕΥΡΩΠΟΥ.¹⁾ Ὁ κ. Κοτζιάς ἐσημείωσεν ἐπίσης δύο προϊστορικοὺς συνοικισμοὺς (ἓνα ἐπὶ τῆς τούμπας, τῆς κειμένης πρὸς δ. τῆς ἀκροπόλεως καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σημερινοῦ χωρίου Εὐρώπος καὶ ἕτερον

ἐπὶ ὑψώματος ἀπέχοντος 3/4 ὥρας δυτικῶς τοῦ γειτνιάζοντος χωρίου Τούμπα) καὶ περίβολον ἀρχαίας πόλεως μεταξὺ Τούμπα καὶ Γοργόπης.

Εἰκ. 26. Τορευτὴ παραγναθὴς χαλκοῦ κράνου ἐξ Ἀγίου Γεωργίου Γρεβενῶν

Η'. ΔΥΤΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

1. Εἰς Μαυροπηγὴν (πρῶην Καραμπουνάρ) τῆς Ἑορδαίας καὶ ἐπὶ λόφου ὑψουμένου ΒΔ τοῦ χωρίου ὁ κ. Κοτζιάς τὸ 1938 ἐβεβαίωσεν ἐρείπια ἀκροπόλεως. Κατὰ τοὺς ἀνατ. πρόποδας τοῦ λόφου τούτου ἀπεκάλυψε τάφον τῆς πρωΐμου ἐποχῆς τοῦ σιδήρου (early iron age), ὁμοιον πρὸς τοὺς ἐν Πιερίᾳ εὐρεθέντας,²⁾ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε ταφῇ εἰς νεκρὸς ἐκτάδην. Παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ σκελετοῦ εὐρέθη διάδημα ἐκ χαλκοῦ ἐλάσματος, χαλκῇ πόρπη ἐκ δύο σπειρῶν ἀποτελουμένη (spectacle-fibula) κ. ἄ. ΝΔ δὲ τοῦ χωρίου καὶ εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας, κατόπιν ἀνασκαφῆς ἀνεῦρεν ἀναθηματικὰς ἀναγλύφους πλάκας, εἰκονίζου-

σας Δία κατ' ἐνώπιον, κρατοῦντα σκῆπτρον καὶ κεραυνόν. Ἱερὸν ΔΙΟΣ ΜΕΓΙΣΤΟΥ — κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν πλακῶν — φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ πού.

2. Εἰς σκαφικὰς ἐργασίας ἐνεργουμένας παρὰ τὸν Ἀγίον Γεώργιον Γρεβενῶν ἀνευρέθη παραγναθὴς χαλκοῦ χυτοῦ κράνου, ἐν ᾗ εἰκονίζεται μὲ

1. Ἡ τοποθέτησις τῆς Εὐρώπου εἰς τὸ χωρίον Ἀσικλάρ εἶναι ἀσφαλὴς κατόπιν τῆς πρὸ ἐτῶν ἐκεῖ εὐρεθείσης τιμητικῆς ἐπιγραφῆς τῆς πόλεως τῶν Εὐρωπαίων, ἀνακηρυξάσης τὸ 108 π. Χ. τὸν Μάρκον Μινούκιον Ῥοῦφον εὐεργέτην « διὰ τὸν πρὸς τοὺς Γαλάτας, Σκορδίστας καὶ Βέσσους καὶ τοὺς λοιποὺς Θράκας πόλεμον ». (Βλ. Σ. Κουγιάν, Ἑλληνικά 5 (1932) σελ. 5 κ. ἑ. Πρβλ. Ἀ. Κεραμόπουλον, Ἀρχ. Ἑφημερίς 1932 σελ. 107). Χαρακτηριστικὸν θραῦσμα μαρμαρίνης θύρας μακεδονικοῦ τάφου ἑλληνιστικῶν χρόνων εἶδον ἐγὼ πρὸ ἐτῶν ἐν-τειχισμένον εἰς τὴν βρύσιν τῆς πλατείας τοῦ χωρίου.

2. Βλ. ἀνωτέρω σελ. 490.

ζωηρώς ανάγλυφον τρόπον Νίκη περωτή, φέρουσα ποδήρη χιτώνα δωρικόν καί κρατοῦσα δόρυ καί ἀσπίδα. Ἄνω φέρει δύο ὀπὰς ἀναρτήσεως. Φαίνε-

Εἰκ. 27. Χαλκοῦν ἀγαλμάτιον Λάρητος ἐκ Ῥοδόνα Δοϊράνης

ται ὅτι κάποτε, φθαρέντος ἴσως τοῦ λοιποῦ κράνους, ἀπεκόπη ἡ παραγναθὶς καὶ ἐχρησιμοποιήθη κατόπιν ὡς περίαπτον κόσμημα. Ἐπιμελὴς ἐργασία ῥωμαϊκῶν χρόνων. (Εἰκ. 26).

Θ'. ΔΟΪΡΑΝΗ

Εἰς τινὰ ἀγρὸν παρὰ τὸ χωρίον Ῥοδόνας (πρῶν Ρόμποβον) τῆς περιφερείας Δοϊράνης ἀνευρέθη χαλκοῦν ἀγαλμάτιον Λάρητος ἄρτιον ἐπιμε-

λοῦς ἐργασίας. Φέρει βραχὺν χιτῶνα ἐζωσμένον καὶ κρατεῖ διὰ τῆς ἀνυψουμένης δεξιᾶς ῥυτὸν ἀπολήγον εἰς κεφαλὴν ζώου, διὰ δὲ τῆς προβαλλομένης δεξιᾶς φιάλην ὀμφαλωτήν. "Υψ. 0,215 μ. (Εἰκ. 27).

Ι'. ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

1. Ἐν Τορῶνῃ Χαλκιδικῆς, ἐπὶ τοῦ φερωνύμου κόλπου καὶ ὑπὸ τὸ μεσαιωνικὸν κάστρον, ἐκτισμένον ἐξ ἀρχαίου ὕλικου, ὁ κ. Κοτζιάς ἐσημείωσεν ἄφθονα δοτράκα χειροποιήτων προϊστορικῶν ἀγγείων ἀμαυροχρῶμων καὶ ἐγγα-

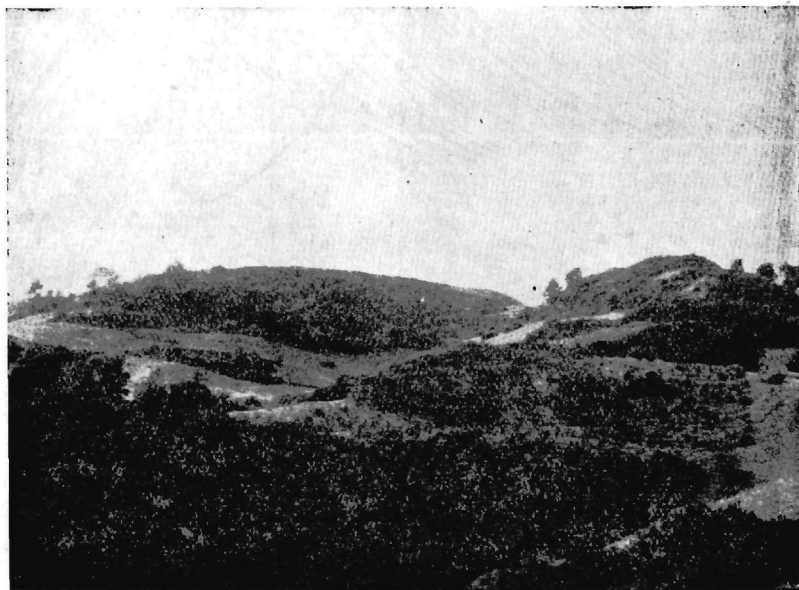
Εἰκ. 28. Ἀποψὶς τῆς περσονήσου τῆς Τορῶνης

ράκτων, διεπίστωσε δὲ ὅτι ἡ ἀρχαία πόλις, ἔνθα ἐρείπια μικροῦ ναοῦ, ἐξετείνετο πρὸς νότον καὶ ὑπερθεν τοῦ κάστρου, πρὸς ἀνατολὰς δὲ αὐτοῦ ἡ ῥωμαϊκὴ καὶ ἡ χριστιανικὴ, ἐν ᾗ παρετήρησε γλυπτὰ τινα παλαιοχριστιανικῆς ἐκκλησίας. (Πρβ. εἰκ. 28).

2. Εἰς μικρὰν κοιλάδα νοτίως τοῦ χωρίου Νέος Μαρμαρᾶς (κατὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Σιθωνίας) ὁ κ. Κοτζιάς ἠρεύνησεν ἐν μέρει παλαιοχριστιανικὴν ἐκκλησίαν καὶ προϊστορικόν τινα συνοικισμόν ἐπὶ ταπεινῆς ἡμικατεστραμμένης τούμπας κατὰ τὸ ἄκρον τῆς κοιλάδος κειμένης.

3. Κατὰ τὸν Ἀγιὸν Νικόλαον (περιφέρεια Συκιᾶς, ἐπὶ τῆς Σιθωνίας) ὁ κ. Κοτζιάς ἠρεύνησε δύο προϊστορικοὺς συνοικισμοὺς. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, κείμενος ἐπὶ δύο ὕψωμάτων παρὰ τὴν παραλιακὴν θέσιν Πύργοι ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δοτράκα, τὰ ὅποια ἀνῆρχοντο εἰς τὴν μέσῃ χαλκῇ ἐποχῇ (middle bronze age) καὶ κατήρχοντο μέχρι τῶν βυζαντινῶν χρόνων. Ὁ ἕτερος συνοικισμὸς κεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὕψωματος « Βέτρινο » (Πρβ. εἰκ. 29) περιβαλλομένου ὑπὸ περιβόλου ἑλληνικῶν ἢ ἑλληνιστικῶν χρόνων.

Ἐντὸς τοῦ περιβόλου καὶ κατὰ τὸ δυτικὸν ἄκρον τοῦ ὕψωματος εὐρέθησαν ὀλίγα δοτρακα χειροποιήτων ἀγγείων ἀμαυροχρώμων, ἄφθονα δὲ γραπτῶν (μελανὰ ἢ καστανόχροα φυλλοειδῆ κοσμήματα ἐπὶ ἐδάφους στυλπινοῦ ὑπερύθρου ἢ ὑποκιτρίνου). Ἐξῶθι καὶ πρὸς ἀνατ. τοῦ περιβόλου εἰς δύο μικρὰς τούμπας εὐρέθησαν δοτρακα χειροποιήτων ἀγγείων ἀμαυροχρώμων, ἐγχάρακτων καὶ τινων ἐγχρώμων. Αἱ ἀνωτέρω ἐν Χαλκιδικῇ ἔρευναι ἐγένοντο κατὰ τὸ ἔτος 1938.

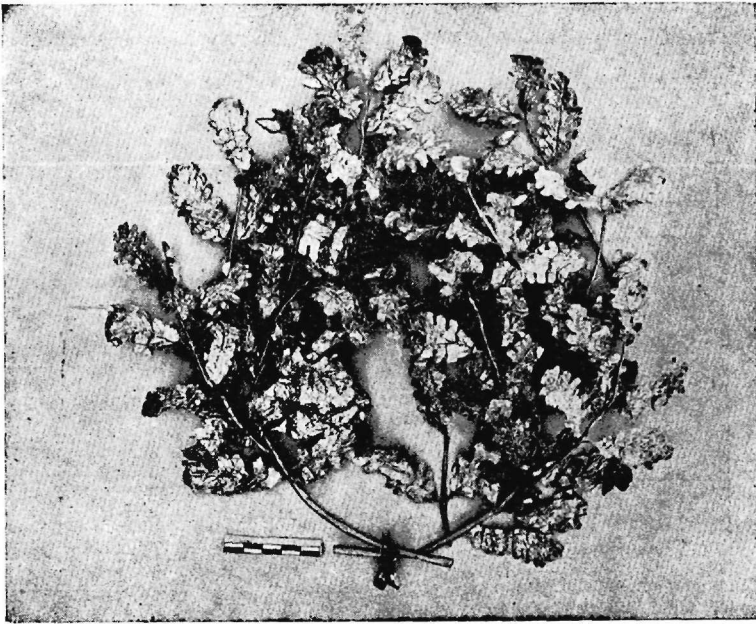

Εἰκ. 29. Τὸ ὕψωμα «Βέτρινο» παρὰ τὸν Ἅγιον Νικόλαον Χαλκιδικῆς, ἐνθα τρεῖς προϊστορικοὶ συνοικισμοὶ καὶ περίβολος ἀεροπόλεως

4. Κατὰ μῆνα Αὐγούστιον 1939 κατόπιν ἐντολῆς τοῦ σ. Ὑπουργείου Ὁρησκευμάτων μεταβὰς εἰς Πολύγυρον προέβην εἰς τὴν καταγραφὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς τοῦ ἐκεῖ δικηγόρου κ. Ἰ. Λαμπροπούλου. Ἡ συλλογὴ αὕτη περιλαμβάνει περὶ τὰς τέσσαρας ἑκατοντάδας ἀντικειμένων — κατὰ τὸ πλεῖστον ἀγγεῖα, μετάλλινὰ ἀντικείμενα, πῆλινα εἰδῶλια κ.ἄ. Τὰ σημαντικώτερα πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ γίνῃ λόγος ἐν τῷ παρόντι, εἶναι μία κύλιξ μελανόμορφος τοῦ τύπου Augenschale (δύναται νὰ χρονολογηθῇ περὶ τὸ 535 π. Χ.), εἰς τὴν ὁποίαν εἰκονίζεται ἔνθεν μὲν προτομὴ Ἀπόλλωνος Κιθαρῶδου, ἔνθεν δὲ κεφαλὴ Διονύσου, μία πρόχους ἀρίστης διατηρήσεως τῆς τελευταίας περιόδου τοῦ μελανομόρφου ρυθμοῦ μὲ παραστάσεις τριῶν μορφῶν ἐπὶ ἐπιθέτου κιτρινωποῦ ἐδάφους καὶ μία πελίκη ἐρυθρόμορφος μὲ παράστασιν ἐπὶ τῆς κυρίας ὀψεως Διὸς καὶ Ἑρμοῦ μετρίας μὲν διατηρήσεως, ἀλλ' ἀρίστης τέχνης τοῦ 2ου τετάρτου τοῦ 5ου αἰῶνος π. Χ.

ΙΑ'. ΤΣΑΓΕΖΙ ΑΜΦΙΠΟΛΕΩΣ

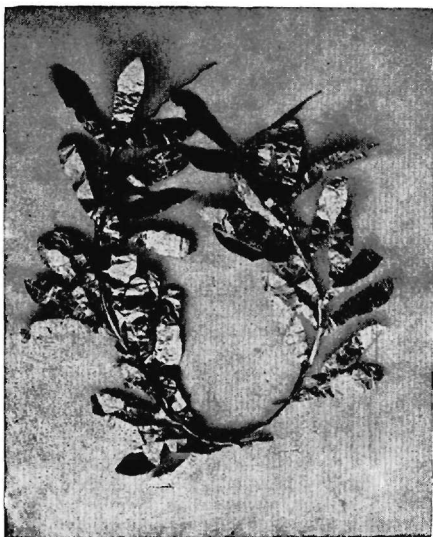
Παρά τὸ Τσάγεζι, κείμενον εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος, ὄχι μακρὰν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ κ. Κοτζιάς ἠρεύνησε τρεῖς τάφους, τοὺς ὁποίους προηγουμένως εἶχον συλλήσει ἀρχαιοκάπηλοι. Ὁ εἷς ἐκ τούτων — θάλαμος κα-

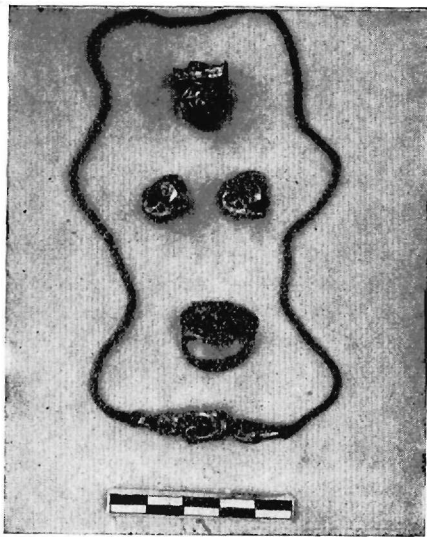
Εἰκ. 30. Χρυσοῦς στέφανος ἐκ τάφου τοῦ Τσάγεζι Στρυμόνος

μαρωτός, ἔχων εἰς τὴν πρόσοψιν θύραν ἄνευ θυροφύλλων — ἦτο ἐκτισμένος δι' εἰργασμένων παρολίθων καὶ ἐπικεχρισμένος ἔσωθεν διὰ λεπτοῦ κονιάματος. Κατὰ τὴν γένεσιν τῆς καμάρας περιέθεε τοὺς τοίχους πολύχρωμος γιρλάνδα ἐκ φύλλων δάφνης, διακοπτομένη ὑπὸ ταινιοσχήμων δεσμών ἀνά 0,50 μ. Ἐντὸς τοῦ τάφου εὐρέθησαν τὰ ὅσα τριῶν νεκρῶν. Τὰ κτερίσματα ἦσαν σημαντικά: Χρυσοῦς στέφανος με φύλλα δρυὸς (εἰκ. 30), χρυσοῦν περιδέριον, ἔλασματῖα χρυσοῦ με ἐμπιέστους παραστάσεις Ἑρώτων, ἀργυρὰ ὕδρια με τόρευμα Νίκης ὑπὸ τὴν κάθετον λαβὴν, χαλκοῦς ἐπίχρυσος στέφανος με φύλλα ἐλαίας, θραύσματα ὀστεινῆς κίστης, ὑάλινα ἀντικείμενα, ὑπολείμματα ἀργυροῦφάντων ὕφασμάτων κ.ἄ. Ὁ δεῦτερος τάφος, εὑρεθεὶς εἰς ἀπόστασιν 5 μ. ΒΑ τοῦ προηγουμένου, ἦτο κάθετος με παρίνην ἐπένδυσιν καὶ στέγασμα ἀμφικλινές ἐκ παρίνων πλακῶν. Αἱ ἐπιφάνειαι τῶν τοίχων ἦσαν ἐπικεχρισμέναι διὰ κονιάματος, καθὼς καὶ τὸ δάπεδον. Ἡ νεκρά — διότι γυναικὸς ἦτο ὁ τάφος — εἶχεν ἀποτεθῆ ἐπὶ κτιστῆς δι' ὠμῶν πλίνθων κλίνης. Τὰ σημαντικώτερα τῶν εὐρημάτων τοῦ τάφου τούτου ἦσαν: χρυσοῦς στέφανος με φύλλα ἐλαίας (εἰκ. 31), περιδέριον, ζευγὸς ἐνωτίων με παραστάσεις Ἑρωτιδῶν,

δακτύλιος (είκ. 32), δανάκη, άπαντα χρυσά, χαλκοῦν κάτοπτρον, φιάλη καὶ στήλεγγις χαλκαῖ, ὅστέϊνα ἀντικείμενα ἐπὶ χρυσα, ὑπολείμματα χρυσοῦφάντου ὑφάσματος πεποικιλμένου διὰ μικρῶν χρυσῶν χανδρῶν (εὐρέθησαν περὶ τὰς 190 τοιαῦται), σκύφος μελαμβαφῆς κ.ά. Εἰς τὸν τρίτον τάφον, ὁμοιοι πρὸς τὸν

Εἰκ. 31. Χρυσοὺς στέφανος ἐκ τάφου τοῦ
Τσάγεζι Στρυμόνος

Εἰκ. 32. Χρυσὰ κοσμήματα ἐκ τάφου τοῦ
Τσάγεζι Στρυμόνος

προηγούμενον, ἀνευρέθη εἰς στέφανος με φύλλα ἐλαίας, ¹⁾ τῶν λοιπῶν κτερισμάτων διαρπαγέντων ὑπὸ τῶν ἀρχαιοκαπήλων καὶ ἀφανισθέντων. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Κοτζιᾶ οἱ τάφοι οὗτοι ἀνήκουν εἰς τὸ τέλος τοῦ 4ου ἢ ἀρχὰς τοῦ 3ου π. Χ. αἰῶνος.

Δύο χιλιόμετρα δυτικῶς τοῦ σημείου, ὅπου οἱ ἀνωτέρω τάφοι, ἐπὶ χώρου ξενθα νεκροταφείον διαφόρων ἐποχῶν ἐσυλήθησαν ἄλλοι τρεῖς κάθετοι τάφοι. Εὐμεγέθους μαρμαρίνου φαλλοῦ τὸ κάτω ἥμισυ εὐρεθὲν ἐδῶ, ἐκομίσθη εἰς τὸ Μουσεῖον Θεσσαλονίκης. Βορειο-ἀνατολικῶς τοῦ νεκροταφείου τούτου ἐπὶ τινος ὑψώματος ὁ κ. Κοτζιᾶς εὗρε ὄστρακα ἀγγείων διαφόρων περιόδων ἀπὸ τῆς μέσης ἐποχῆς τοῦ χαλκοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν ἐρυθρομόρφων ἀγγείων. Ἀρχαῖος συνοικισμὸς ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ ὑψώματος τούτου μέχρι τῆς παραλίας. Νεώτερος συνοικισμὸς, κατὰ τὸν κ. Κοτζιᾶν, καταλαμβάνει τὸ συνεχόμενον ΒΑ ὕψωμα. Ἀμφότερα τὰ ὑψώματα καλοῦνται τώρα «Παλιόχωρα στὴν ξερὴ βρύση», ὑποθέτει δὲ ὁ ἐρευνητής, ὅτι ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν Ἀργίλιον.

Χ. Ι. ΜΑΚΑΡΟΝΑΣ

1. Ὁ στέφανος οὗτος δι' ἀγορᾶς περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Μουσείου Μπενάκη. Ἐν γένει ἐκ τῶν εὐρημάτων τῶν τάφων τοῦ Τσάγεζι τὰ πολυτιμώτερα εἶχον ἀρπαγῇ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοκαπήλων· ἐπετεύχθη ὅμως ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἡ ἀνακάλυψις καὶ κατάσχεσις τῶν. Τὰ λοιπὰ περισυνέλεγχσαν ὑπὸ τοῦ κ. Κοτζιᾶ κατὰ τὴν ἐπακολουθησάντων ἐρευναν. Τώρα τὰ πλεῖστα ἐκ τούτων ἔχουν κατατεθῇ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν, ὀλίγα δὲ εἰς τὸ Μουσεῖον Θεσσαλονίκης.